Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 12

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Dervişii asasini

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Dervişii asasini

Nr. 12

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Caravana în pericol

Soarele se înălţase abia pe cerul de un albastru profund.

Pe Nilul alb, la şase sute kilometri de Kartum, în Sudanul egiptean, un mic vaporaş era ancorat la ţărm.

Deodată, doi oameni îmbrăcaţi în alb ieşiră pe punte, după ce scoase un strigăt gutural, unul din ei sări într-o şalupă legată la partea dinapoi a vaporaşului şi din două lovituri de lopeţi fu pe plajă.

Aici, desfăcu otgonul care lega vaporul de mal şi se reîntoarse cu el pe bord; urcându-se pe punte, ajută pe tovarăşul său să tragă cu o mică macara lanţul ancorei din fundul apei,.

Între timp, apăru un alt om, îmbrăcat tot în alb, dar având pe mânecă un galon subţire de aur. Acesta dete câteva ordine în limba egipteană; se auzi un zgomot şi elicea începu să se învârtească. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, elegantul vaporaş începu să urce cursul fluviului.

Cei doi marinari dispărură. Individul galonat începu să umble în sus şi în jos pe puntea din dărătul coşului. Trecu un sfert de oră. Deodată se auzi un hohot de râs şi de pe scara ce duce la cabine apărură o tânără fată şi o doamnă cu părul cărunt.

Amândouă erau îmbrăcate în alb. Ele fură imediat urmate de un gentleman cu înfăţişarea foarte distinsă, îmbrăcat tot în alb şi purtând pe cap casca colonială. Acesta strigă în englezeşte:

— Oho! V-aţi sculat amândouă odată cu soarele.

Cele două femei se întoarseră zâmbind. Cea mai tânără se aruncă de gâtul noului venit, zicând voioasă:

— Ca şi d-ta unchiule.

Aceste persoane erau lordul şi lady Glay cu nepoata lor miss Edith.

Ce căutau atât de departe de orie ţară civilizată, dincolo de punctul cel mai meridional al excursiilor engleze în Egipt, acele persoane, care aparţineau desigur celei mai înalte aristocraţii engleze?

Se văd adesea caravane de turişti cosmopoliţi, mai ales englezi, urcând Nilul până la frontiera egipteană propriu zisă, adică până la a doua şi chiar până la a treia şi a patra cataractă; dar se văd mult mai rar ajungând până la a cincea sau trecând dincolo de oraşul Kartum, care e atât de departe de centrele egiptene de sub influenţa engleză.

Acel vaporaş aparţinea flotilei de apărare a oraşului; ca să fie la dispoziţia unor persoane particulare, trebuia să fie vorba de persoane importante. Nu erau deci, simpli turişti.

Într-adevăr, călătoria acestor persoane avea un caracter cu totul excepţional.

Locotenentul Cecil Glay, fiul lordului, comanda un pluton de trăgători egipteni la Fascioda.

Cu o lună în urmă o telegramă vestise la Londra pe părinţii săi că locotenentul fusese atins de boala somnului şi că – afară de cazul unei îmbunătăţiri neprevăzute, sau a unei vindecări improbabile – sărmanul tânăr era condamnat să moară în termenul obişnuit în asemenea cazuri: adică în trei sau patru luni…

Imediat, părinţii săi hotărâseră să se ducă cu orice preţ la Fascioda în tovărăşia doctorului Martin, savant francez, specialist în această boală, spre a încerca să-l salveze.

Chiar dacă n-ar fi izbutit să-l smulgă din ghearele morţii ar fi putut, cel puţin, să fie lângă dânsul în ultimele clipe şi să-l transporte apoi în patrie.

Cu ei venise şi nepoata lor, Edith, care era logodnica tânărului locotenent.

Bine înţeles, lordul obţinuse de la guvernul englez toate înlesnirile posibile pentru a efectua acea călătorie atât de lungă şi de primejdioasă. Până la Kartum şi din cataractă în cataractă urcaseră cursul Nilului, fie cu barca cu pânze, fie cu barcă cu motor.

Comandantul din Kartum, vestit telegrafic, se grăbi să puie la dispoziţia lordului Glay un vapor din flotila de apărare a oraşului. O escortă de zece trăgători sub comanda locotenentului Felton. Asistat de sergentul Adams, se îmbarcase pe vapor spre a acompania pe lordul Glay până la Fascioda.

Dar cum se putea ca în împrejurări atât de dureroase, mama şi logodnica lui Cecil Glay să fie atât de vesele în dimineaţa aceea?

Explicaţia e că la Kartum găsiseră veşti despre bolnav. Starea sa era îmbunătăţită şi doctorul Martin, citind radiotelegrama primită din Fascioda spusese că puteau spera că se va însănătoşi. Această veste uşurase toate inimile..

Astfel, încetul cu încetul vaporaşul se apropia de termenul călătoriei şi cele două femei aveau impresia că duceau scumpului bolnav vindecarea sigură.

— Era pe moarte când am plecat din Londra, zicea Edith; la Alexandria am aflat că era mai bine*;* la Kartum am aflat că boala ceda mereu cu cât ne apropiam de dânsul. Te asigur, dragă mătuşico, e puterea afecţiuni dumitale şi a amorului meu care se exercită asupra lui cu mai multă eficacitate pe măsură ce ne apropiam de dânsul.

Şi tânăra fată surâdea cu atâta încredere încât mătuşa nu avea curajul s-o contrazică, ba chiar se lăsa şi ea târâtă de acea superstiţie consolatoare a nepoatei.

Iată de ce, în dimineaţa aceea, pe puntea vaporului se schimbară

cuvinte de consolare.
Curând apăru şi un al patrulea personaj, doctorul Martin, care se înclină în faţa doamnelor şi strângând mâna lui lord Glay; zise, aţâţând cu mâna deşertul de pe cele două maluri ale Nilului Alb:
— Plăcută ţară, ce ziceţi? Creată anume pentru Dervişii, a căror istorie am citit-o aseară în cabina mea.
Lordul Glay surâse.
— Dervişii!… Încep să nu mai cred în existenţa lor!
Nu poţi veni în ţara asta fără să nu avizi fel de fel de povestiri fantastice despre acei arabi fanatici, care, veniţi din regiunile misterioase ale Sudanului egiptean, n-au altă dorinţă de cât să înainteze continuu spre nord, să invadeze Egiptul, să izgonească pe străini şi să supuie întreaga regiune.
Dar după revolta şi masacrul petrecut acum mulţi ani în urmă la Kartum, n-au mai fost văzuţi.
Din când în când ziarele povestesc ce e drept că vreo caravană de turişti a fost atacată mai sus de cea dea doua cataractă, dar dervişii nu se văd niciodată şi eu unul cred că nu există de cât în imaginaţia ziariştilor.
Doctorul, un bătrân osos, fără barbă, cu părul alb, privi cu coada ochiului pe lord, cu un aer puţin cam ironic.
Şi asta din pricină că acele cuvinte nu se potriveau de loc cu convorbirea pe care o avuseseră tocmai amândoi în seara precedentă, înainte de a se culca.
Nu numai că nu credea că dervişii nu erau de cât un mit, dar lordul îşi exprimase chiar, faţă de doctor, teama că regiunile pe care le străbăteau să nu fie infestate de Dervişi
Şi teama îi era inspirată de informaţiile şi recomandaţiile pe care le dase comandantul garnizoanei din Kartum.
Acesta regretase că nu putuse pune la dispoziţia calatorilor mai mult de zece soldaţi, un subofiţer şi un locotenent: dar garnizoana din Kartum era puţin numeroasă şi tocmai din pricina zvonului despre prezenţa dervişilor prin împrejurimi, comandantul nu putea micşora numărul efectivului de care dispunea.
Dar, lordul plecase fără ezitare, gândindu-se că el însuşi, doctorul, pilotul, cei trei marinari şi cei doi mecanici ai vasului întăreau suficient escorta ca să nu aibă de ce să se teamă de un atac; mai ales, dacă nu erau constrânşi de vreun accident să debarce pe malul Nilului.
Dacă dervişii puteau fi periculoşi în câmp deschis, pericolul era mult mai mic în mijlocul fluviului.
Cu toată contrazicerea dintre cuvintele din ajun şi cele actuale, doctorul nu făcu nici o obiecţiune la afirmaţia ilustrului său client.
Înţelegea că, în faţa soţiei şi a nepoatei sale, el nu voia să lase să se vadă teama pe care doctorul – care o cunoştea – i-o citea în ochi.

În momentul acela îşi făcu apariţia pe punte locotenentul Felton urmat de sergentul Adams şi de soldaţii săi. Aceştia trecând pe lângă lordul Glay prezentară armele şi apoi se aşezară pe două rânduri la babord şi la tribord.

Făceau ca în fiecare dimineaţă exerciţiile pe care le prescrie regulamentul. Pentru miss Edith aceste exerciţii constituiau o distracţie de care nu se lipsea în nici o dimineaţă.

Dar, lady Glay făcând observaţia că exerciţiul era mai matinal ca de obicei soţul său vru să întrebe pe locotenent care era motivul, când unul din marinari apăru în capul scării şi strigă:

— Excelenţa voastră e servită.

Era anunţul primului dejun.

Câteşi patru se scoborâră în sala de mâncare şi pe când Edith întindea unt pe felioare de pâine prăjită – atribuţia ei specială – cei doi bărbaţi schimbară câteva fraze inspirate de monotonia peisajului ce se vedea prin ferestrele sălii.

Pe când se pregăteau să mănânce tartinele, o zguduitură bruscă răsturnă ceainicul şi făcu pe cele patru persoane să se clatine pe scaune.

— Oho! Ce s-a întâmplat? exclamă doctorul

— Haidem să vedem, zise lordul

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe ofiţer pe când oamenii acestuia se repezeau puţin cam în dezordine spre proră.

— Nu ştiu încă precis!

Dar comandantul vaporului care era şi pilot – omul îmbrăcat în haine albe şi cu galoanele de aur – îşi scoase cascheta şi zise salutând:

— Excelenţă, ne-am lovit de un trunchi de arbore, care plutea pe apă.

— Şi s-a produs vreo avarie?

— Am trimes un mecanic şi un marinar să inspecteze fundul vaporului. Vom afla numai decât.

Deoarece comandantul părea foarte liniştit, nimeni se îngriji de incident, şi aşteptară, curioşi ca să afle rezultatul inspecţiei.

Dar liniştea nu dură mult.

Mecanicul reapăru şi strigă:

— Vaporul a luat apă!

Pilotul se precipită la cârmă strigă câteva ordine şi vasul, care şi începuse să se aplece într-o parte se apropia de ţărm.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă lordul Glay apropiindu-se de comandant.

— Să pun vasul pe nisip şi să încerc să astup spărtura, dacă va fi cu putinţă.

— Şi dacă nu va fi posibil?

— Atunci, excelenţă, veţi fi nevoiţi să continuaţi călătoria pe uscat.

— Pe uscat? exclamă doctorul Martin. Dar mai avem cel puţin o sută cincizeci de kilometri până la Fascioda! Pentru noi bărbaţii nu e mare lucru, dar pentru femei...

— Dacă va fi necesar vom construi din hamacuri şi bastoane două litiere rudimentare în care vor sta soţia şi nepoata mea şi soldaţii le vor purta pe rând.

Lordul Glay vorbise foarte calm, căci era dintre acei oameni pe care nici o împrejurare nu-i poate turbura.

Sergentul Adams cu soldaţii săi în partea dinainte a vasului; înapoi soţii Glay, Edith şi Martin formau un grup izolat la câţiva paşi de marinari şi de mecanici.

Toţi aşteptau cu curiozitate şi emoţie rezultatul cercetărilor.

Absenţa pilotului, dură un sfert de oră, în timpul căruia nimeni nu deschise gura.

Tăcerea era absolută căci apele limpezi ale Nilului se scurgeau liniştite între cele două. Maluri pustii pe care dunele de nisip se înşirau, pierzându-se în zare.

Soarele deja cald se reverbera pe nisip, pe apă şi pe punte.

Când reapăru comandantul, toţi constatară că era extrem de palid şi-şi închipuiră îndată că situaţia era gravă. Într-adevăr, el zise cu voce surdă numai atât:

— Vaporul e pierdut. Cu mijloacele de care dispunem nu vom putea niciodată astupa spărtura produsă de trunchiul de arbore. Peste zece minute, maşinile vor îi inundate. Dacă Excelenţa voastră ne permite, vom debarca toate proviziile şi obiectele mai mult sau mai puţin preţioase şi vom face baloturi pe care oamenii noştri le vor transporta până la Fascioda.

Lordul Glay era stăpânul suveran.

El reprezenta acolo patria sa, Anglia, în tot ce are ea mai autoritar. Dându-şi seama de răspunderea ce era pe punct de a-şi lua, plecă fruntea ca spre a se gândi. Dar, caracter hotărât, nu-i trebui mai mult de două minute ca să ia hotărârea ce se impunea:

— Să debarcăm, vom continua drumul pe uscat cu toate mijloacele de care vom putea dispune.

Debarcarea dură toată dimineaţa. Şi atunci, se găsiră, în faţa unei dificultăţi neprevăzute. Coletele ce trebuiau să fie împărţite între oameni trebuiau să fie cât se poate de uşoare, spre a nu îngreuna mersul sub soarele arzător. Principalul era să poată face cu maximum de repeziciune o suta cincizeci de kilometri.

Regiunea era, incontestabil, primejdioasă; trebuia deci s-o străbată cât mai repede. După părerea lui Glay şi a lui Felton, nu trebuia să se întrebuinţeze mai mult de cinci zile. Ar fi fost mai bine să fi fost numai trei sau patru,

Căci una sau două mai puţin putea să-i facă să cadă în mâinile dervişilor.

Dar, ori cât de repede ar fi mers nu puteau face cincizeci de kilometri pe zi.

Sergentul Adams fu întrebat asupra greutăţii pe care o putea duce fiecare om.

Cu ajutorul unui cântar ce se afla, pe bord se făcură baloturi de câte două zeci şi cinci de kilograme, conţinând obiectele indispensabile pentru cele cinci zile ce aveau să le petreacă în mijlocul unui deşert fără alte resurse de cât cele proprii.

Din fericire, n-aveau să se îngrijească de apă, deoarece, mergeau de-a lungul fluviului.

La două după-amiază totul era gata: dar în momentul; când să plece, răsună strigătul de „cine-i" al sentinelei pe care Felton o postase la sud de tabăra provizorie.

La strigătul acela locotenentul alergă; lordul Glay îl urmă pe când doctorul Martin rămase cu femeile.

Era o caravană de douăsprezece cămile condusă de doi oameni. Cămilele n-aveau nici o povară; păreau o turmă pe care o duceau la păscut sau la vânzare.

Sentinela văzuse acel straniu convoi ivindu-se la douăzeci de paşi de după o dună. Şi când lordul şi locotenentul veniră, se găsiră în faţa a doi arabi urcaţi pe două cămile

Chemară pe sergentul Adams, care cunoştea perfect araba vorbită în acele regiuni. Sergentul schimbă câteva cuvinte cu cei doi arabi şi-apoi explică locotenentului.

— Se duc la Kartum ca să vândă cămilele.

— De unde vin?

— Din ţinutul Dar-Nuba spre vest.

Urmă o tăcere.

Lordul Glay şi locotenentul examinau cu o intensă curiozitate figurile impasibile ale celor doi arabi; i se părea că aveau un aer prefăcut şi ameninţător. Dar, în definitiv explicaţia era plauzibilă n-aveau nici un motiv să se îndoiască.

Pe de altă parte acei doi oameni singuri nu prezentau nici un pericol.

Lordul Glay avu o idee, care-i risipi orice îngrijorare.

— Adams! Deoarece se duc să vândă cămilele la Kartum e un adevărat noroc pentru ei că au trecut pe aici, căci eu sunt dispus să le cumpăr zece cămile.

Vor ajunge ca să ne transporte pe toţi, astfel, vom parcurge în patru ore drumul ce avem de făcut. Şi-apoi, în cazul unui atac din partea dervişilor, chiar de-ar fi mult mai numeroşi de cât noi repeziciunea acestor animale ne-ar putea salva.

— Cum vrea Excelenţa voastră! zise sergentul.

Şi începu să vorbească iarăşi cu arabul cu care vorbise de la început. După un schimb de cuvinte care dură zece minute Adams se întoarse spre lord şi îi zise:

— Consimt să le vândă, excelenţă.

Chestiunea preţului nu importa pe Glay. Plăti fără să discute în bilete de bancă, suma exorbitantă pe care o ceru arabul. Sergentul apucă de căpăstru pe cele zece cămile şi le duse spre tabără.

Cei doi arabi făcură câteva salamalecuri ceremonioase lui Glay şi locotenentului şi dând pinteni cămilelor dispărură iute îndărătul dunelor de nisip din spre sud.

— Ciudat, observă lordul Glay. Oamenii ăştia mi-au făcut o impresie foarte urâtă. Mi-au dat parcă o presimţire. Sunt mulţumit că am cămilele, dar în acelaş timp aşi fi preferat să nu-i fi întâlnit.

Locotenentul nu răspunse, mulţumindu-se să dea afirmativ din cap, încruntând sprâncenele.

După o jumătate de oră, şei improvizate din covoare şi cuverturi, fură puse în spinarea cămilelor. Cele destinate soţiei şi nepoatei lordului fură confecţionate cu multă îndemânare de soldaţi care le făcură şi spătare cu ajutorul unor perne.

Cămilele îngenunchează ca să-şi primească povara; şi la comanda lordului Glay toate se ridicară.

Micul vapor fu lăsat în voia destinului său şi caravana porni, îndreptându-se în grabă spre sud urmând pe cât şi era cu putinţă malul Nilului.

În capul caravanei erau lordul Glay, doctorul şi locotenentul; imediat după ei veneau lady Glay şi miss Edith, singurele care nu erau obişnuite cu acest mod de locomoţiune.

Lordul Glay, în numeroasele sale călătorii, avusese prilejul să se servească de cămile al căror mers la pas şi mai ales în trap dă impresia ruliurilor unei nävi purtată de valuri.

Cât pentru oamenii din echipaj şi soldaţii, ei erau de mult obişnuiţi cu „corabia deşertului” şi nu simţeau nici un rău.

Cele două femei însă, fură foarte incomodate timp de câteva ore. Dar, stomacul lor sfârşi prin a se obişnui şi căutară să se aşeze cât mai bine în şea.

Nici un incident nu tulbură, nici nu încetini drumul până la apusul soarelui.

Mulţumit de această primă etapă care i se păru suficient de lungă, lordul Glay ordonă oprirea. Hotărî sa poposească până la răsăritul lunii, puţin după miezul nopţii.

Şi pe urmă, profitând de lumina lunii şi de răcoarea nopţii puteau face o etapă mai lungă şi fără întrerupere până la unsprezece dimineaţa.

Se coborâră de pe cămile şi întinseră pânzele corturilor, pe care le aduseseră de pe vapor.

Marinarii se apucară, să gătească mâncarea, căci din moment ce nu mai fuseseră nevoiţi să se preocupe de greutate, nu neglijaseră nimic spre a face voiajul mai comod.

Pe când se pregătea prânzul, lordul Glay, lady Glay, miss Edith, doctorul şi locotenentul se urcară pe o înălţime pietroasă care se ridica vertical deasupra malului Nilului.

Păcură acea mică ascensiune mai curând ca să-şi dezmorţească membrele de cât ca să exploreze împrejurimile.

Sul cer umplându-se de stele şi întunerecul năpădind zarea un strigăt lugubru răsună în văzduh.

Toţi tresăriră până şi lordul şi locotenentul.

Şi, instinctiv, Edith apucă braţul mătuşii sale, care sa agăţă şi ea de al bărbatului său.

— Aţi auzit? murmură tânăra fată.

— Sa putea să n-auzim!

În tăcerea deşertului, strigătul se urcase, sinistru, până la un diapazon ascuţit, care n-avea nimic omenesc în el.

Înfiorându-se de răcoarea serei, toţi ascultau, aproape dorind ca strigătul lugubru să se mai repete.

Acea dorinţă mută fu imediat împlinită; strigătul răsună a doua oară, mai surd şi mai îndepărtat, mai sinistru, lugubrii şi dureros.

— Oh! Unchiule, ce poate să fie?

— Nu ştiu.

Şi înt orcându-se spre locotenent adăogă:

— D-ta şti,. Felton?

— Nu! răspunse simplu tânărul ofiţer.

— Totuşi, d-ta ai mai străbătut aceste ţinuturi ai fost la Fascioda şi te-ai înapoiat de două ori, daca nu mă înşel?

— Da, Excelenţă şi tocmai de aceea, comandantul din Kartum mi-a dat comanda escortei dv. Dar, n-am auzit nici odată un astfel de strigăt.

Noaptea în acele regiuni tropicale urmează după zi aproape fără crepuscul.

În cele câteva minute ce trecuseră între primul strigăt şi al doilea, ultimile licăriri ale soarelui se stinseseră şi sclipirea stelelor nu era încă destul de puternică spre a risipi întunerecul ce începuse să se lase în jur.

Toţi se strânseră instinctiv unul lângă altul, văzând urcându-se acel întunerec umed din preajma Nilului şi aşteptară un al treilea strigăt.

Dar, de data asta, aşteptarea fu zadarnică.

Cât timp mai rămaseră acolo, tăcerea nu mai fu tulburată de nimic anormal. Nu se auzeau de cât diversele zgomote ce veneau din spre

tabără.

— Să ne coborâm! zise brusc, lordul Glay.

Întinse mâna soţiei sale, de al cărei braţ se agăţase Edith şi câteşi trei coborâră colina.

Îndărătul lor rămăseseră doctorul şi locotenentul, care scrutau întunerecul, ca şi când s-ar fi aşteptat să se ivească oameni sau fiare sălbatece.

Dar, se înapoiară în tabără, fără ca nici unul să fi putut explica acele strigăte care-i înfiorase.

— Adams, întrebă lordul pe sergent întâlnindu-l în pragul cortului, ai auzit?

— Un strigăt, excelenţă.

— Da, un strigăt repetat de două ori, la interval de câteva minute.

— Da, Excelenţă, l-am auzit.

— Şi, ştii ce e?

— Nu, Excelenţă.

— Nici unul din oamenii dumitale nu ştie?

— Nici unul, excelenţă. I-am şi întrebat.

Lordul nu putea, fără să-şi compromită demnitatea, exprima sergentului reflexiile ce i le sugerase acest caz straniu.

Intră în cortul celor două femei şi se aşezară câteşi trei în jurul mesei pe care o pregătise marinarul de serviciu.

Puţin după aceea, intrară doctorul şi locotenentul. Ei se aşezară la un semn al lady-ei Glady, şi un marinar aduse un castron de aluminiu plin cu supă.

Voia tocmai să-l puie pe masă. Când, brusc, toţi conmesenii se sculară şi marinarul lăsă să scape o exclamaţie involuntară.

Pentru a treia oară strigătul lugubru, strigătul sinistru răsunase în noapte şi acum părea că era aproape de cort. Ceva mai departe de marginile taberii.

CAPITOLUL II
Atacul dervişilor

Ceea ce avea să mire în cel mai mare grad pe călători fu liniştea absolută în care trecu noaptea aceea începută în mod sinistru şi atât de misterios.

Toate precauţiunile fuseseră de altminteri luate de locotenentul Felton.

El împărţi pe oamenii lui în două plutoane, care făcură de gardă pe rând, unul până la zece şi altul de la zece, la răsăritul lunei. Şi oamenii fiecărui pluton fură aşezaţi ca sentinele în jurul taberii pe o rază de două sute de metri.

Nici el, nici sergentul nu se culcară; şi, fără răgaz făcură mereu înconjurul când al unei santinele când al alteia. În modul acesta i-ar fi fost imposibil chiar unui beduin îmbrăcat în negru şi târându-se pe pământ să treacă printre santinele ca să pătrundă în tabără, fără să fie văzut de unul din ei.

Şi fantasticul strigăt nu se mai auzi.

Când luna se ivi la orizont ca un semicerc gălbui, Felton urmând ordinele primite, se duse de sculă pe doctor şi pe lord care dormeau într-un mic cort aşezat de-a curmezişul intrării celui mare unde se găseau cele două doamne. Lordul Glay se însărcina să le scoale.

În zece minute tabăra fu ridicată şi când totul fu încărcat în spinarea cămilelor şi persoanele urcate în şea se adoptă o ordine de marş care să puie cât mai la adăpost pe cele două femei.

La câţiva paşi înaintea lor, lordul şi doctorul; la cincisprezece paşi în urmă pilotul, mecanicii şi marinarii; de jur împrejur, formând un cordon protector cei zece soldaţi înaintau în ordine regulată continuu menţinută de Felton şi de Adams, care mergeau de la avangardă la ariergardă şi de la stânga la dreapta.

Terenul puţin accidentat cu numeroase dune de nisip permiteau să se menţie acea ordine, fără să fie nevoie s-o schimbe la fiece pas.

Printr-un exces de precauţiune lordul Glay încredinţase soţiei sale un revolver încărcat.

Într-adevăr, în cazul unui atac din partea unei bande superioare ca număr; în cazul tragic când escorta, lordul şi ofiţerul ar fi fost ucişi sau răniţi; în cazul însfârşit, în care Edith şi lady Glay ar fi fost pe punctul de a cădea în mâinile bandiţilor, fără şanse de scăpare, lordul Glay putea muri liniştit; ştia că nici soţia sa, nici nepoata n-ar fi căzut în mâinile fanaticilor arabi.

A deveni prizonierele dervişilor era pentru femei, mai mult chiar de

cât pentru bărbaţi o soartă mai grozavă decât moartea…

Cu toată îngrijorarea trezită în suflete de acele strigăte, drumul fu efectuat fără incidente până la răsăritul soarelui.

Şi, cum se întâmplă totdeauna, apariţia astrului radios, reda puţină linişte şi încredere, risipind teroarea instinctivă favorizată de întunerec, când cazul aşteptat, cazul temut se produse fulgerător.

Dindărătul unor coline la o distanţă de vreun kilometru spre dreapta se văzu ivindu-se un şir de călăreţi, a căror îmbrăcăminte unduia în mers; toţi aveau turbane roşii.

Nu încăpea îndoială.

— Stop! zise lordul Glay cu voce calmă: dervişii!

El fusese în război pe vremuri cu acel Gordon, care fusese apoi asasinat la Kartum.

Încă din timpul nopţii prevăzuse faptul, care se producea acum.

Şi, stabilise, în principiu, împreună cu locotenentul formaţia ce trebuiau să ia în caz de atac.

Aveau să aştepte atacul spre a se apăra şi, dacă era cu putinţă, spre a ataca.

Dar în cazul de faţă, nu putea fi vorba de fugă. Dervişii tăiau drumul spre Fascioda.

Fără un strigăt, fără un cuvânt, la un gest al lordului, ofiţerul scoase sabia, care sclipi la soare şi, la acel semnal, caravana se opri.

Femeile coborâră de pe cămile.

Marinarii şi soldaţii coborâră şi ei, formând o barieră circulară cu cămilele îngenunchiate.

În jurul acelei prime întăriri, îngenunchează şi celelalte animale.

Astfel, erau două bariere înăuntrul cărora erau refugiate cele două femei.

Îndărătul cercului mai mare toţi bărbaţii îngenunchează cu carabinele în mână şi faţa spre deşert. În spate mica trupă era apărată de apa Nilului; pe acolo nu putea veni nici un derviş. Iar în faţă, ieşind de după colina ce se ridica între doua dune, şirul de călăreţi se lungea încetul cu încetul. Puteau să-i numere unul câte unul pe când apăreau.

După cinci minute, lordul Glay numărase o sută douăzeci. Mai ieşiră alţi şase. Fură ultimii.

La început s-ar fi crezut că dervişii nu văzuseră caravana.

Într-adevăr, continuau să meargă de la nord la sud unul după altul, în flancul călătorilor şi depărtându-se în mod simţitor.

— Felton, zise lordul Glay ofiţerului, afară numai dacă n-au intenţia să execute îndărătul acelor dune din dreapta noastră o mişcare menită să ne înconjoare pe mal, nu înţeleg ce vor să facă. Parcă se depărtează ca şi când nu ne-ar fi văzut.

— Nu m-aşi mira, zise locotenentul, poate că vor – în ce mod, nu

ghicesc – să-şi dea seama câţi suntem, înainte de a ne ataca.

De obicei, după câte am aflat de la camarazii mei, care au avut de-a face cu dânşii, se strâng într-un careu, înaintează în galop, se risipesc când caii şi-au luat bine vânt şi se năpustesc ca nişte vulturi asupra prăzii.

— Chiar aşa, zise doctorul. Am citit alaltăieri seară şi sunt atât de fanatici, au atâta dispreţ de moarte, că nu se dau niciodată înapoi apropiindu-se până ce se înfig singuri în baionete.

— Tocmai. Când se găsesc în faţa unui grup echivalent cu al lor, mulţumită poziţiei sau armelor superioare, se lasă să fie ucişi până la ultimul.

Dar dacă au de-a face cu o trupă mai puţin numeroasă, cum ar fi cazul astăzi, primii, care galopează în frunte se lasă fie ucişi, dar ceilalţi trec.

— Şi asta înseamnă, zise Felton, că dacă ne atacă, suntem pierduţi.

Toată problema constă în aceasta: dervişii vor ataca, n-au, nevăzând caravana, sau ocolind-o din pricină că li se pare prea puternică, sau fiindcă aveau alte ocupaţii aiurea, vor trece fără a se opri.

Timp de câteva minute fiecare se întrebă, fără ca vreunul să găsească un răspuns; pe când stau mereu îngenunchiaţi în dărătul cămilelor, privind acea linie îndepărtată albă şi roşie.

Dar, brusc, soluţia acestei probleme le apăru.

La un ordin al capului lor de sigur, dervişii se opriră.

Se văzură caii tropăind pe loc cu faţa întoarsă spre Nil; apoi, conduşi, de călăreţi se strânseră într-o masă compactă făcând pe nisipul cenuşiu, colorat în roz de soarele ce se ridica, o imensă pată albă având la margine o dungă roşie, iar dedesubtul ei petele negre formate de cai.

Şi atunci, strigătul, strigătul din ajun, strigătul sinistru, lugubru şi ameninţător spintecă iarăşi văzduhul. O singura voce îl scoase.

Dar o sută de voci îl repetară împreună.

La acel semnal toată caravana se puse în mişcare şi ca un ciclon, ca o avalanşă se rostogoli spre englezi.

Atunci se auzi glasul calm al lordului comandând:

— La cincisute de metri… foc!

Împuşcăturile răsunară şi se văzură acele păsări albe rostogolindu-se la pământ; dar alţii treceau pe deasupra lor şi avalanşa îşi continua mersul vertiginos.

Englezii continuau să tragă. Nu era greu de ţintit în acea masă compactă care fugea. Dar la vreo sută cincizeci de metri de primul cerc de cămile grupul se desfăcu şi dervişii se risipiră.

Împuşcăturile deveniră mai puţin intense, căci fiecare trăgător trebuia să-şi aleagă ţinta, să urmărească pe călăreţ în salturile sale şi

să tragă în clipa prielnică.

Dar, englezii aveau ochiul sigur şi în timpul celor două minute care urmară după risipirea dervişilor, vreo douăsprezece dintre aceştia căzură.

Dar, vai, mai rămâneau încă atât de mulţi!

Ajunseră la zece metri.

O clipă după aceea caii lor săreau peste cămile şi recădeau în mijlocul primului cerc.

— Înapoi! strigă lordul.

La acel semnal apărătorii trebuiau să se retranşeze îndărătul celui de-al doilea cerc ca să apere până-n ultima clipă pe cele două femei.

E uşor de închipuit teroarea acestora.

Lady Glay strângea în braţe pe tânăra fată, care, extrem de palidă, cu ochii dilataţi mai mult de furie decât de spaimă, privea dervişii luptând corp la corp cu trăgătorii.

În mâna dreaptă lady Glay strângea convulsiv revolverul pe care i-l dăduse soţul său şi nu-şi lua ochii de la acesta, murmurând printre buzele livide:

— Dacă el cade. Omor pe Edith şi mă omor şi pe mine.

Deodată figura lui Edith se transfigură; ochii avură o privire transportată.

Ce vedea? Spectacolul ce-l oferea lupta nu putea produce un asemenea extaz. Murmură:

— Cecil. Cecil, dacă mor, simt că vei veni curând după mine.

În acelaş moment lady Glay scotea un ţipăt teribil.

Lovit în frunte de sabia curbată a unui derviş, lordul Glay se prăbuşea la picioarele ei.

Se plecă asupra lui, avu puterea să-l întoarcă, îi puse mâna pe corp şi murmură:

— Mort!

Se ridică.

Şi privindu-şi nepoata cu o privire de nebună, ridică revolverul şi i-l apăsă pe frunte.

Dar, înainte de a fi apăsat pe trăgaci, un derviş trecând ca o furtună o lovi cu crupa calului şi o răsturnă. Glonţul porni şi pătrunse în pântecele calului sub care lady Glay căzuse în acel moment.

Un alt derviş, venind în sens contrariu, se plecă în şea şi cu îndemânarea specială a călăreţilor deşertului, prinse pe Edith de talie cu braţul stâng şi o răpi…

În galop, calul trecu printre cele două cercuri de cămile, care de altminteri se ridicaseră în picioare şi începuseră să fugă în toate părţile.

Şi cu o neasemuită oroare Edith se văzu dusă de-a lungul câmpului de luptă de un derviş care urla triumfător.

CAPITOLUL III
Ce găsi Marius

Pe când acestea se petreceau pe malul Nilului, spre sud-vest, la douăzeci de kilometri de acel loc, se desfăşura o scenă mai calmă.

Avea, drept teatru una din acele oaze atât de rare care pentru călătorul pustiului sunt o încântare ce nu se poate uita.

Se compunea din vreo douăzeci de palmieri în jurul unui izvor de apă care şerpuia printre trunchi şi se pierdea la o sută de metri de acolo în nisip.

În jurul acerat izvor, în momentul în care soarele îşi azvârlea printre frunze lungile sale suliţe de aur, mai mulţi oameni, în picioare, sau în genunchi, râzând şi glumind între ei, îşi făceau toaleta de dimineaţă. Unii erau de rasă albă, alţii de rasă neagră.

— Mii de pipe! strigă un alb, iată un cabinet de toaletă cam nu se găseşte nici la Roma, nici la Geneva, nici chiar la Milano. Şi îşi vârî capul zburlit în apa rece şi limpede a izvorului. Aceste cuvinte şi accentul cu care fură rostite nu lăsau nici o îndoială asupra identităţii aceluia care le rostise. Era Marius Colombo, cercetaş din Italia. Şi ceilalţi doi albi erau Raimondo Balsan şi Jean Maria Callega. Zis Jean Bart, ceilalţi doi cercetaşi.

Ce căutau în plin Sudan egiptean?

Veneau de la lacul Tanganyka, unde sosiseră după o seria de aventuri extraordinare. Plecaseră la început din Massaua; străbătuseră în zbor centrul Africei, ducându-se în Congul francez, la Brazzaville, unde fuseseră foarte bine primiţi şi unde-şi lăsaseră aeroplanul. Şi de acolo merseseră cu piciorul până la lacul Tanganyka.

La început planul lor fusese să se ducă la Zanzibar, străbătând în linie dreaptă Africa Orientală germană.

Dar, la câţiva kilometri de lac întâlniseră o misiune anglo-germană, care urcând spre nord, se ducea să exploreze regiunile încă necunoscute din Uganda, mai sus de lacul Victoria Nyanza.

Jean Bart, care ştia puţin englezeşte vorbise cu comandantul expediţiei; şi cei trei cercetaşi primiseră invitaţia acestuia de a explora cu dânşii curioasa regiune a Ugandei, Raimondo spunea

— De oarece facem înconjurul pământului şi nu suntem grăbiţi vom urca spre Abisinia şi ne vom îmbarca la Gibut spre a ne duce în India în loc de Zanzibar.

Dar se întâmplă că Uganda era în stare de război; toate triburile din acea ţară se masacrau între ele.

Cei trei cercetaşi erau sătui de luptele cu negri, căci în tot timpul

călătoriei lor prin Congo nu avuseseră decât de astea.

Lăsară deci pe expediţionarii anglo-germani să încerce să pacifice acele treburi şi continuară singuri, să urce spre nord spre a atinge Nilul alb la Fascioda şi a trece apoi de acolo în Abisinia.

Se opriseră câteva zile la Fascioda, unde locotenentul care comanda postul englez şi pe care-l cunoşteau încă de pe timpul, când, venind din New York mergeau spre Massaua, deşi bolnav, îi primise cu multă curtuozie.

Şi cei trei cercetaşi părăsind Fascioda păstrau un sentiment de vie gratitudine şi simpatie pentru locotenentul Cecil Glay.

Timp de câteva zile coborâră cursul Nilului Alb. Apoi, malurile devenind din ce în ce mai abrupte şi puţin prielnice unei călătorii repezi, se depărtaseră de ele mergând spre interior, cu intenţia de a tăia drept spre est, de a trece Nilul albastru, de a intra în Abisinia urcând din nou cursul fluviului şi îndreptându-se spre Addis Abeba, care e capitala acelei ţări, cea mai civilizată dintre ţările africane guvernate de indigeni.

Bineînţeles, cercetaşii nu erau singuri.

Erau escortaţi de purtători negri, conduşi de un soldat abisinian numit Zomba, care era de multă vreme în serviciul or.

În dimineaţa aceea toată compania era bine dispusă.

Noapte liniştită, somnul netulburat, bucuria de a se deştepta în mijlocul naturii luminată de primele raze ale soarelui, toate acestea contribuiau să facă pe cei trei cercetaşi să uite tragicele orori ale unui trecut recent şi să le insufle speranţa că traversarea Africei se va sfârşi în mod favorabil pentru planurile lor de viitor.

În momentul în care Marius se amuzase să compare acea oază cu cabinetele de toaletă din principalele oraşe ale Italiei. Raimondo şi Jean Bart trăgeau tocmai pe nas apa limpede pe care o ţineau în pumni.

Aşa că nu răspunseră imediat. Dar, după ce-şi şterseră, obrazul cu unicul prosop făcut dintr-un burnuz, râseră amândoi şi Raimondo murmură:

— Eşti extraordinar Marius!

Între timp, Zomba şi cei treizeci de negri îşi terminaseră toaleta mult mai sumară. Şi Zomba în uniforma lui de soldat eritreu destul de uzat dar de o curăţenie meticuloasă, şi ceilalţi negri îmbrăcaţi mai primitiv cu o fâşie de pânză albă în jurul coapselor şi o bluză din acelaşi material de culoare albastră se ocupau cu refacerea baloturilor desfăcute în ajun, cu strângerea cortului şi cu încărcarea diverselor colete în spinare.

Toţi purtau o puşcă în bandulieră şi o baionetă atârnată la brâu.

Zomba, mai avea şi un *browning* şi o secure. Cât pentru cei trei cercetaşi aveau credincioasa lor carabină, *browningul*, adus din

America, securea tăioasă şi o cartuşieră bine garnisită.

Pe când Raimondo supraveghea formarea, coloanei, trecând în revistă pe fiecare purtător, pe când Marius fredona o canţonetă milaneză, ştergând o pată de rugină ce se formase în timpul nopţi pe ţeava carabinei. Jean Bart cu bărbia în mâini şi întins cu faţa în jos pe pământ examina o hartă mare desfăcută în faţa lui. Şi strigă deodată:

— Ei! amicii mei, suntem la trei sute de kilometri de locul unde Nilul albastru formează graniţa abisiană; mergând toată ziua spre nord-est, trebuie să întâlnim un mic fluviu; vom urca cursul acestuia până într-o regiune muntoasă. Aproape de izvorul lui vom urca o creastă de munte şi pe versantul opus vom găsi alt râuleţ care se varsă în Nilul albastru chiar în punctul prin care am hotărât să intrăm în Abisinia. Deci pe tot parcursul drumului ce-l mai avem de făcut prin Sudanul egiptean, nu vom duce lipsă de apă.

— Trei sute de kilometri, observă Raimondo, avem deci şapte zile de mers.

— Şi vom străbate ţara scilluchilor zise Jean Bart.

— Scilluchii, mii de trăsnete! întrebă Marius, cine mai sunt şi ăştia?

Jean Bart care avea întinse cunoştinţe geografice şi afară de asta, luase de la ofiţerii italieni din Massaua toate informaţiile necesare cu privire la ţinuturile africane ce aveau de străbătut, răspunse:

— Scilluchii, dragul meu sunt nişte diavoli negri înzestraţi cu o forţă herculeană şi trăiesc complet goi în stare sălbatecă. Se găsesc câţiva mai civilizaţi pe malurile Nilului Alb în apropiere de Fascioda.

— A! strigă Marius. Neruşinaţii aceia pe care i-am văzut la Fascioda erau Scilluchii?

— Da, dar nu sunt de ajuns spre a-ţi da o idee de ceea ce sunt ceilalţi rămaşi în stare completă de sălbăticie.

Se pare că distracţia lor de căpetenie, la sărbători, constă în a se bate între ei de la un sat la altul şi să încerce care e cel mai îndemânatec dintre ei în stare să lovească un om cu săgeata de la cea mai mare distanţă.

— Plăcută distracţie! zise Raimondo, zâmbind.

— Ehe! zise Marius, dacă ne iau drept ţintă, le vom arata că gloanţele noastre ajung şi mai departe decât săgeţile lor.

— Să sperăm, continuă Raimondo, că scilluchii, dacă-i întâlnim, ne vor lăsa în pace; început să mă satur de această Africă în care suntem mereu constrânşi să ucidem, dacă nu vrem să fim ucişi. În definitiv, facem înconjurul pământului ca să mergem la vânătoare, iar nu la război.

— De!… Când eşti în horă trebuie să joci! observă Marius.

— Nu zic ba! întrerupse Jean Bart împăciuitor, dar în fond…

Vocea sa deveni gravă, ochii albaştri avură o expresie melancolică şi adaogă:

— Dar, în fond, luptând mereu am putea cădea şi noi într-o zi! Să nu uităm că John Rock, tovarăşul nostru, venit cu noi din America, doarme somnul de veci pe malul apusean al lacului Tanganyka!

— Şi să nu uităm, continuă Raimondo cu glasul mişcat, că avem în Italia părinţi iubiţi care urmăresc cu gândul călătoria noastră, aşteaptă veşti de la noi din toate ţările pe unde trecem şi de unde le putem trimite; şi că aceşti părinţi nu s-ar consola niciodată, că au consimţit la plecarea noastră, dacă scrisorile pe care le putem trimite din când în când le-ar aduce ştirea morţii unuia din noi!

După aceste cuvinte, tăcură câte şi trei. Dar, erau prea tineri, prea plini de viaţă, cu sângele prea arzător oa să rămâie mult sub o impresie de melancolie.

Şi după obicei când era vorba de risipit o impresie rea, Marius fu primul care o învinse:

— Mii de pipe! Atunci să pornim la drum şi să ne silim s-ajungem cât mai repede în India, unde sper vom avea de-a face numai cu tigri şi nu cu oamenii.

Jean Bart strânsese harta şi toţi erau gata.

Cei trei cercetaşi, ca de obicei, porniră în fruntea coloanei, al cărui centru era format de cei treizeci de purtători, iar ariergarda de Zomba. Şi, după ce Jean Bart consultă busola porniră în direcţia indicată de dânsul.

Oaza era foarte mică; aproape imediat se pomeniră în plin deşert. Era o imensă întindere de nisip, dar nu nisipul cenuşiu sau alb care formează plajele oceanului, ci un nisip roşcat amestecat cu pietriş; iar altă parte a pustiului se compunea din pământ tare pe care erau presărate tufişuri mărunte şi ierburi aromatice uscate.

Configuraţia solului era formată din dune rotunjite una după alta, ca valurile unei mări care ar fi rămas deodată în nemişcare.

Spectacolul era de o monotonie apăsătoare; soarele răspândea o lumină orbitoare pe care reverberaţia nisipului o făcea adesea insuportabilă.

Când nu bătea vântul, în aer plutea un suflu de metale în fuziune; dar când sufla o briză capricioasă, care se învârtea în loc, sau venea din depărtările pustii, nori de nisip impalpabil umpleau atmosfera, voalau soarele şi cerul, împrăştiind peste tot o culoare roşiatică şi călătorii aveau impresia că merg printr-un val de fum care târa nori de cenuşă.

Toată dimineaţa, caravana trecu prin alternative de calm şi de vânt căci nimic nu e mai capricios decât atmosfere din acele regiuni.

Vântul se ridica brusc, venind cine ştie de unde bătea într-un sfert de oră în cele mai variate direcţii şi deodată, se lăsa brusc, fără nici o cauză aparenţă.

Dar, atât albii cât şi negri erau învăţaţi cu schimbările atmosferei:

nu se sinchiseau, îndurându-le cu resemnare.

Şi înaintau repede, în pas cadenţat, fie că sufla vântul sau că ardea soarele, în mers totdeauna egal şi neîntrerupt.

Uneori – pentru câteva minute – se separau; unul fusese atras de o plantă, altul de vreo accidentaţie a terenului, altul de vreun mic animal ce fugea printre tufişuri. Din când în când. Jean Bart consulta busola şi harta geografică, şi supraveghea mersul coloanei spre a nu pierde direcţia stabilită.

Mergeau de vreo oră, când Marius, văzând în stânga la vreo sută de metri de acolo un fel de iarbă roşiatecă al cărei aspect îl intrigă., se separă de ceilalţi.

Şi cum caravana intra tocmai între două dune destul de înalte, o pierdu imediat din vedere.

Dintr-o privire studia terenul, văzu că nu avea altceva de făcut decât să ocolească duna din stânga spre a ajunge coloana şi, absolut liniştit, se îndreptă repede spre ierburile care-l interesaseră.

Se plecă şi culese un smoc de iarbă, era un fel de ferigă aromatică extrem de subţire şi capricios crestată.

— E foarte frumoasă, mii de pipe! zise Marius punându-şi o rămurică la butonieră.

Şi privind mereu acea iarbă a cărei culoare vie contrastă atât de plăcut cu monotonia solului, îşi continuă drumul. Din când în când se pleca spre a examina mai de aproape o iarbă mai deosebită de celelalte.

Deodată atenţia îi fu atrasă de ceva strălucitor, care era ascuns într-un smoc de iarbă.

Întinse mâna, îl luă şi scoase o exclamaţie de profundă stupoare.

— A! La naiba! La asta, nu mă aşteptam! Şi se uită îndeaproape la obiectul găsit. Un obiect cu adevărat neaşteptat în singurătatea deşertului Sudanului!

Un lanţ de aur de care atârna un medalion cu capace pe care erau gravate două litere.

— E. C.! citi Marius cu un ton uimit. Dar pali şi mâinile care strângeau bijuteria avură un tremur uşor. Dosul medalionului era mânjit de sânge.

— Dar, sângele ăsta e încă proaspăt! bâlbâi ei.

Privi sângele câteva secunde apoi ştergând medalionul cu dosul bluzei îl luă între arătătorul şi indexul de la amândouă mâinile şi-l deschise. Medalionul conţinea pe feţele sale interioare două portrete.

Unul reprezenta pe o tânără fată cu ochii şi gura surâzătoare. Părul frumos ondulat, părea să fie blond. Împrejurul gâtului zvelt şi rotund avea un guleraş de dantelă albă.

Dacă prima fotografie îi plăcuse mult lui Marius, a doua îl uimi mai mult chiar decât descoperirea medalionului.

— Locotenentul Cecil Glay! Mii de pipe! Ce înseamnă asta?

Se bătu pe frunte cu mâna stângă pe când cu cea dreaptă strângea medalionul.

Am găsit! Locotenentul ne spunea că-şi aşteaptă părinţii şi logodnica şi pe logodnică o cheamă Edith. Edith, Cecil, chiar aşa! Şi-apoi, portretul ăsta e al lui! E el şi ea, nu mai încape îndoială!

Privi iarăşi medalionul, îl întoarse şi pe o parte şi pe alta, trecu lanţul printre degete şi constată că-i rămăsese puţin sânge pe vârful lor.

Şi lanţul era plin de sânge pe alocurea.

— Dar, atunci i s-a întâmplat ceva tragic acelei tinere.

Ţinând în mâna dreaptă medalionul, se plecă să examineze nisipul din jurul tufişului de iarbă în care găsise obiectul.

Şi văzu desluşit urmele potcoavelor unui cal adânc înfundate în terenul mobil. După felul cum erau aşezate se putea deduce că animalul galopase de la nord-vest spre nord-est şi că venea din direcţia Nilului.

Presimţind tragicul mister, Marius nu ezită.

Scoase din teaca de piele revolverul şi trase trei focuri în aer.

Era semnalul cu care cei trei cercetaşi se chemau între ei, când erau despărţiţi. Nu trecură nici cinci minute şi pe culmea dunei ocolite de Marius, apărură Raimondo şi Jean Bart.

— Opriţi oamenii! strigă Marius. Lăsaţi-i sub supravegherea lui Zomba şi veniţi aici amândoi.

Bine înţeles Raimondo şi Jean Bart se grăbiră să-i împlinească dorinţa.

După câtva momente erau în curent cu descoperirea şi cu ipotezele ce se puteau trage.

— Nu mai încape îndoială! conchise Raimondo. Caravana din care făcea parte tânăra fată a fost atacată de Scilluchii.

— Sau de dervişii, care infestează această regiune, zise Jean Bart.

— După părerea mea, zise Marius, un scilluc sau un derviş a răpit pe tânăra fată, şi a trecut cu calul pe aici. Printr-o mişcare bruscă sau intenţionată ea şi-a desfăcut lanţul de la gât, lăsându-l să cadă la pământ.

— Exact! aprobă Jean Bart.

— Nu putem lăsa să se petreacă aşa ceva fără a interveni, zise Raimondo.

— Vezi bine! adaogă Marius.

— Da! zise Jean Bart; dar noi suntem pe jos şi răpitorul e călare.

— Ei! observă Marius. Un cal nu galopează fără să se oprească. Trebuie să presupunem că în momentul în care scilluchii sau dervişii au atacat caravana englezilor, caii lor parcurseseră deja o distanţă lungă, şi uitaţi-vă ce înfundate sunt urmele copitelor şi ce apropiate

unele de altele. Asta dovedeşte că animalul trebuie să fi fost obosit. Pe de altă parte sângele era încă umed când l-am şters cu mânica; priviţi!

Şi ridicând braţul drept, arătă urma de sânge.

— Adevărat! afirmă Raimondo.

— Atunci, zise Jean Bart poate să fie… cât? Să zicem zece minute, un sfert de oră de când omul acela a trecut pe-aici.

— Vreţi să vă spun părerea mea? întrerupse, brusc, Marius. Să lăsăm pe Zomba şi pe oamenii noştri acolo unde se găsesc şi să mergem cât mai repede pe urmele calului. Suntem bine înarmaţi şi, nu văd alte urme: asta înseamnă că răpitorul e singur.

Până ce nu se va întâlni cu complicii săi avem un mare avantaj asupră-i, de oarece osteneala calului îl va sili să se oprească, iar noi avem destui timp ca să-l ajungem.

— În orice caz, zise Raimondo, trebuie să încercăm. Chiar dacă n-am cunoaşte pe locotenentul englez, n-am putea lăsa pe o tânără fată, ori cine ar fi ea, prada unui scilluc sau a unui derviş. Cu atât mai mult, cu cât medalionul dovedeşte că ea e logodnica acelui ofiţer, care ne-a primit atât de bine la Fascioda şi pentru care nutrim sentimente de prietenie şi de recunoştinţă.

Aceste cuvinte exprimau sentimentele a câteşitrei, Raimondo se repezi pe dună, ajunse pe Zomba îi dete ordinele necesare ca să poposească într-un loc apărat de tranşee construite în grabă în nisip şi să aştepte acolo întoarcerea lor.

Negrii erau înarmaţi, puteau deci, la nevoie să se apere, dac-ar fi fost atacaţi.

Zomba promise să ia toate precauţiile pentru siguranţa oamenilor şi a bagajelor.

Raimondo se întoarse repede şi cu paşi repezi, cei trei cercetaşi se îndreptară spre sud-est luându-se după urmele calului.

CAPITOLUL IV
Strigătele în noapte

Şi cei trei tineri merseră toată dimineaţa, tara răgaz, fără odihnă, fără şovăire.

Preocupaţi de urmărire, nu se gândiseră însă să-şi ia cât de puţine provizii de gură.

Şi la amiază[li se făcu foame, de oarece chiar în viaţa aceea aventuroasă păstraseră obiceiul de a mânca la ore fixe.

— Mii de pipe! Ce idioţi am fost! Trebuia să ne luăm ceva de mâncare şi de băut! Mie unul mi-e sete şi mi-e foame, strigă Marius.

Raimondo afirmă şi el:

— Şi mie!

— Dar mie!... adaogă Jean Bart

— Dar, nu ne putem opri şi apoi, nu ne-ar folosi la nimic. Pe-aici nu e nici vânat nici vreun izvor de apă şi nici cel puţin o baltă. Trebuie să mergem înainte, vom mânca îndată ce vom ajunge pe individ, care desigur că are provizii la dânsul.

Erau cuvinte înţelepte, nici unul nu le contrazise şi îşi urmară calea; dar din ce în ce mai anevoie. Foamea, mai treacă! Dedaţi cu toate privaţiunile puteau rezista şi douăzeci şi patru de ore fără să mănânce; forţele nu le scădeau pentru atâta lucru.

Dar, setea, era altceva!

Aveau, ce e drept, câteşi trei, atârnată la brâu câte o sticluţă, dar era plină cu coniac... Şi să bei coniac când ţi-e sete şi foame, e ca şi când ai turna gaz pe foc. Se feriră deci de a-ţi apropia buzele de el. Şi, silindu-se să uite chinurile setei, mergeau sub soarele arzător, ţinându-se cu încăpăţânare de urmele mereu vizibile ale calului.

O constatare făcută pe la amiază[le dase o speranţă, care-i mai susţinea.

Înţeleseră după felul cum erau aşezate acum urmele că animalul nu mai galopa, mergea desigur la pas.

Şi cum călăreţul nu era de cât cu cel mult o oră înaintea lor, cercetaşii care mergeau cu iuţeală încă de dimineaţă, se gândeau cu drept cuvânt că-l vor ajunge în curând, chiar dacă nu s-ar opri decât tocmai noaptea.

Dar această speranţă fu, în parte, distrusă.

Soarele se coborî la orizont, dispărând îndărătul imensităţii pustii, stelele străluciră pe cer, luna îşi arăta discul argintat, se făcu noapte însfârşit şi ei nu ajunseseră încă pe călăreţ. În momentul în care soarele dispărea la orizont, cei trei tineri erau istoviţi.

Picioarele ar fi rezistat încă mult, dar arsura provocata de sete, după acel mers de douăsprezece ore sub un soare tropical le da ameţeli, vecine cu nebunia.

Cu glas răguşit, Marius zise:

— Mai merg un sfert de oră şi pe urmă mă culc! Nu mai pot!

Cu voce şi mai răguşită şi mai slabă, Raimondo se sili să rostească:

— Zomba va veni după noi, mâine dimineaţă, dacă nu ne întoarcem până atunci.

— În cel mai rău caz, adaogă Jean Bart, mai avem încă douăzeci şi patru de ore de suferinţe.

— Da, zise Raimondo.

— Fie, reluă Marius. Vom suferi, dar vom rezista.

— Dar, am rezista şi mai bine dac-am putea ajunge pe acel individ, chiar dacă am găsi gol burduful în care locuitorii deşertului obişnuiesc să-şi păstreze apa de băut.

— Să mergem dar, mormăi Marius.

— Să mergem, pe S-ta Anna! zise Jean Bart cu exaltare.

Şi strângând în mână ţeava carabinelor care le serveau de baston, tinerii continuară să se ţie după urmele misteriosului cal ce se vedeau încă destul de bine la lumina lunii.

Dar, se opriră deodată, înfioraţi şi ridicară capul.

În puterea nopţii răsunase, îndărătul lor, un strigăt strident, lugubru, sinistru, care se încheia cu o modulaţie ascuţită ce n-avea nimic omenesc.

Şi strigătul acela îi făcu să se înfioare până-n măduva oaselor.

Aproape imediat şi de data asta drept în faţa lor, oribilul strigăt se repetă.

Apoi tot din direcţia aceea răsună alt strigăt, dar diferit, scos de o fiinţă tânără, care chema, înspăimântată.

— Ajutor! Ajutor!

— Edith! ziseră într-un glas cei trei tineri.

Şi fără să se mai gândească la strigătul din spatele lor, simţind noii forţe, produse de exaltare, tinerii se repeziră înainte cu *browningul* în mână.

După câteva minute, din înălţimea unei dune, văzură la picioarele lor un cal alb şi alături de el două alte forme albe.

La apariţia tinerilor, una din cele două forme albe, se repezi spre dânşii. Dar, imediat se întoarse înapoi, apucă pe cealaltă formă albă, care era desigur tânăra fată şi voi s-o urce iar în şea.

Fata se zbătea şi urla:

— Ajutor! Ajutor!

Cei trei cercetaşi coborâră duna cu o agilitate îndoită de bucuria de a-şi vedea scopul ajuns.

Raimondo era cel mai puţin obosit şi porni înaintea camarazilor săi.

Ajunse lângă cal chiar în clipa în care arabul, după ce izbutise să învingă rezistenţa fetei se urca şi el în şea.

— Îmi scapă! răcni Raimondo.

Dar ceea ce nu poate face cineva când e calm reuşeşte în mod inconştient când e sub stăpânirea furiei sau a mâniei.

Şi, astfel, istovit cum era, găsi puterea de a se repezi şi de a se azvârli pe crupa calului mai înainte ca acesta să-şi ia vânt.

În ciuda întreitei poveri calul se opinti şi porni în galop îndărătul celorlalţi doi cercetaşi.

Şi atunci răsună iarăşi în noapte, din aceeaşi parte de unde venise şi prima oară, strigătul lugubru, care era desigur un semn de recunoaştere între briganzii deşertului, deoarece şi omul care se zbătea pe cal alături de Raimondo scoase şi el acel urlet înspăimântător.

Ca speriat de strigătul acela, sau de loviturile de pinteni pe care i le da arabul, calul îşi schimbă galopul greoi într-o cursă vertiginoasă în care-şi istovi ultimele forţe.

Şi strângând în braţe corpul arabului, care la rândul său strângea pe acela al fetei, Raimondo se simţi purtat ca pe aripile unui uragan.

Pe când strângea între genuchi ca într-un cleşte, coapsele calului, îşi zicea în gând cu acea precisă viziune a lucrurilor pe care o are spiritul în momentele de surexcitaţie violentă.

— Când calul va cădea, voi putea, dacă nu sunt rănit. Bă mă scol şi să-i sfărâm craniul cu un glonte.

Bineînţeles, Raimondo nu se referea la cal ci la arab pe care-l strângea în braţe.

CAPITOLUL V
Browning-ul lui Raimondo

Cursa aceea vertiginoasă nu putea dura mult timp.

Ţinu poate un sfert de oră, sau poate numai cinci minute; iată o problemă pe care Raimondo nu se gândi s-o rezolve.

Dar, însfârşit, calul se poticni şi se prăbuşi cu violenţă.

Raimondo fu azvârlit înainte, dar fără să dea drumul arabului pe care-l strângea cu braţele sale nervoase. Se rostogoliră împreună pe nisip. Se simţi înfăşurat în faldurile burnuzului. Dar, nu-şi pierdu prezenţa de spirit şi resimţind în nici o parte a corpului vreo durere care să-l facă sa presupuie că avea vreun membru rupt, se desfăcu, se ridică cu iuţeală, ridică *browning*-ul pe care-l ţinuse tot timpul în mâna dreaptă şi căută din ochi pe arab.

În acelaş moment acesta se ridica în spatele lui cu un pumnal în mână.

Şi Raimondo ar fi fost pierdut, dacă un ţipăt de spaimă nu l-ar fi făcut să se întoarcă. Era Edith, care strigase. În clipa aceea, arabul aplecă cu violenţă mâna înarmată. Mişcarea lui Raimondo avu de rezultat că pumnul beduinului nu izbi de cât în gol şi sub impulsia violentă, banditul fu târât de propriul lui avânt şi nu-şi recăpăta echilibrul de cât arcuindu-şi brusc şalele.

Dar Raimondo nu-şi pierdu cumpătul. N-avu de făcut decât un pas şi plantându-se în faţa arabului pe care-l ameninţă cu revolverul, îi strigă singurele cuvinte arabe, pe care le învăţase de la Zomba.

— Zagi aracknah!

Ceea ce însemna aproximativ:

— Nu te mişca sau eşti mort!

Şi gestul era şi mai clar de cât cuvintele,

Dar, desigur că arabul se temea de moarte mai presus de orice şi poate spera chiar că lucrurile se vor schimba în favoarea sa şi va reuşi să iasă cu bine din aventură: fapt e că ridică braţele, deschise mâinile şi lăsă să-i cadă pumnalul.

În viaţa sa deja bogată în peripeţii primejdioase, tânărul se obişnuise cu acele împrejurări în care gesturile trebuie să fie imediate ca şi privirile.

Fără a-şi lăsa arma, scoase din buzunar cu mâna liberă, un mosor de sfoară subţire dar solidă.

Într-o clipă legă strâns mâinile prizonierului. Apoi cu un brânci îl făcu să se rostogolească la pământ şi îi legă şi gleznele.

Astfel beduinul, nu putea nici să fugă, nici s-ameninţe.

Atunci cercetaşul putu să se gândească la aceea, care fusese cauza întregei aventuri: la tânăra fată!

Palidă sub lumina strălucitoare a lunei, cu părul în dezordine, cu rochia sfâşiată şi cu puţin sânge ce-i cursese de pe gât pe umărul drept pe jumătate gol, Edith sta în picioare privind pe tânăr cu admiraţie şi stupoare.

Timp de câteva secunde cei doi tineri se priviră în tăcere, apoi Raimondo, scoţându-şi pălăria zise cu glasul lui dulce:

— Domnişoară, sunteţi miss Edith Whise logodnica locotenentului Cecil Glay?

La aceste cuvinte neaşteptate, copila avu o exclamaţie de adâncă uimire.

— Dar de unde ştiţi dv.? Cunoaşteţi pe locotenentul Cecil Glay?

Şi accentul sau englez avea un farmec cu totul special.

— Da, domnişoară; viu de la Fascioda, unde locotenentul Glay ne-a primit pe camarazii mei şi pe mine cu o desăvârşită cordialitate şi ne-a făcut cinstea de a ne vorbi de dv. care împreună cu părinţii săi eraţi pe drum venind spre dânsul.

— *Aoh yes!* Dar fără dv. n-aşi fi ajuns nici o dată!

Ochii ei exprimau încă nespusă uimire.

— Dar, în ce mod mi-aţi dat de urmă? Unde sunt camarazii dv.? Na veţi nici o escortă? Nu sunteţi decât dv. trei? Căci mi s-a părut că am văzut trei umbre mai adineaori, când dervişul, care voise să poposească m-a urcat iarăşi pe şea Ştiţi deci cele ce s-au întâmplat?

— Nu ştim prea mult domnişoară; Dar ceea ce a găsit Marius…

— E unul din camarazii dv., Marius?

— Da, domnişoară.

— Şi dv. cum vă numiţi?

— Raimondo Balsam

— O! zise miss Edith. Ridicând braţele, dar atunci sunteţi cei trei cercetaşi italieni, care au trecut Atlanticul cu aeroplanul!

— Da, domnişoară! şi Raimondo zâmbi.

— Aoh! Am citit în ziare extraordinara dv. întreprindere. Dar cum?… Nu! Îmi veţi povesti mai târziu… Vorbiţi-mi despre ceea ce a găsit Marius. Ce-a găsit?

În câteva cuvinte Raimondo povesti cum Marius găsise medalionul şi cele ce urmară.

— Oh! Scumpul meu Cecil! exclamă tânăra fată, împreunând mâinile. Ce face? Cum îi mai e?

Dar Raimondo răspunse:

— D-ră cred că vom avea timpul mai târziu să vorbim despre locotenentul Glay. E puţin cam slăbit, dar na fost niciodată bolnav de boala somnului. Medicul se înşelase. A avut friguri puternice şi un fel de dezinterie. Acum se însănătoşeşte pe zi ce trece… Dar, vă rog. D-

ră…

— Cecil! Cecil! zicea tânăra fată.

Dar de odată, ca şi când alte gânduri ar fi gonit, pe acelea, ochii săi exprimară o nespusă oroare şi exclamă, împreunând mâinile.

— Dar mătuşa şi unchiul meu ce au devenit? Doamne, au fost masacraţi de acei bandiţi, de acei dervişi!

Sub puterea emoţiei, a oboselii şi a spaimei se clătină…

Raimondo se precipită şi o prinse în braţe. Leşinase.

O aşeză binişor pe nisip, deschise sticluţa cu coniac şi îi turnă câteva picături între buze.

Curând tânăra fată îşi veni în fire şi apucând mâna lui Raimondo se aplecă asupra ei, murmurând;

— Mulţumesc? Mulţumesc?

Apoi, cu o sforţare se sculă. Atunci schimbară explicaţiile necesare. Edith povesti cum fuseseră atacaţi de dervişi, iar Raimondo povesti pe scurt drumul de la Fascioda, vorbindu-i despre cei doi camarazi ai săi.

Pe când terminau convorbirea şi tânăra englezá, cu lacrimi în ochi. Îi mulţumea că-i salvase viaţa, tăcură brusc şi, ţinându-se de mână, se întoarseră amândoi spre acelaşi punct.

În mijlocul deşertului se auzeau răsunând nişte detunături.

Raimondo ghici imediat despre ce era vorba. Strigă:

— Marius şi Jean Bart sunt atacaţi de dervişi.

— Oh! Dar e adevărat! Camarazii dv. au rămas în urmă şi toată banda dervişilor urma de la mică distanţă pe răpitorul meu!

Şi neascultând decât propria-i recunoştinţă care-i dicta să împartă noile pericole care-l aşteptau poate pe salvatorul ei reluă:

— Plecaţi în ajutorul lor! Luaţi calul acela.

Şi cu o mână arătă calul, care sta nemişcat lângă dervişul legat şi întins pe pământ.

Raimondo nu se gândi mai mult de un minut. Pe când îngrijise de tânăra fată îşi pusese *browning*-ul la brâu. Îl scoase iarăşi, se apropiă de cal, sări pe şea şi spuse Edithei:

— Domnişoară, luaţi armele acestui brigand şi rămâneţi aici. Mă duc să văd ce se petrece; şi în orice caz, nici eu, nici prietenii mei nu vă vom părăsi.

Apucă frâul calului şi plescăi din limbă ca să-l facă să, pornească; dar acesta nu se mişcă. Ba chiar înţepenind picioarele, păru că vrea să rămâie veşnic acolo.

Raimondo îi bătu coapsele cu călcâiele, trase de hăţuri, dar fără nici un rezultat.

Edith care observa scena cu curiozitate, zise:

— Nu se va mişca atât timp cât stăpânul lui va fi aici

— Aşa e. Dar, e un alt mijloc.

Sări jos.

Se aplecă asupra beduinului, îl privi cu atenţie, apoi ridicându-l

— Trebuie să fi călătorit prin Egipt şi desigur că înţelege limba dv. Fiţi bun şi spuneţi-i acestea: Îi voi dezlega picioarele şi el se-va urca pe cal; eu voi urca la spatele lui şi el îşi va conduce animalul în direcţia detunăturilor, care se aud încă şi se va opri când voi striga eu: „Stop!” Dar, precizaţi că la cea mai mică ezitare sau nesupunere îi zbor crierii.

Edith, care-şi recăpătase tot sângele rece în faţa acelui tânăr care-i da un atât de minunat exemplu de curaj şi de energie, se aplecă asupra prizonierului şi îi repetă în englezeşte, foarte rar şi cu preciziune acele cuvinte.

Dervişul păru că ezită, apoi răspunse

— *Yes!*

Luându-i pumnalul Raimondo tăie frânghia de la picioarele beduinului.

Răzimându-se pe palmele mâinilor legate, acesta sări pe şea. Raimondo sări şi el în acelaşi timp. Apăsă ţeava revolverului pe ceafa banditului şi strigă lui Edith:

— Luaţi seama, domnişoară!

— Oh! Fiţi liniştit! răspunse tânăra fată cu multă energie

Dervişul scoase o exclamaţie guturală şi calul porni la galop.

În deşert, detunăturile nu se mai auzeau.

O tăcere lugubră, neîntreruptă nici de tropotul calului înăbuşit de nisip, domnea peste vasta întindere.

Totuşi, condus de propriul său instinct care-l împingea în direcţia cailor de aceeaşi rasă cu el, armăsarul galopa fără cea mai mică ezitare.

Dar, după ce făcu înconjurul dunei încetini pasul şi apoi, brusc, se opri.

Luna lumina atât de puternic în cât totul în jur se vedea cu preciziune. Raimondo se convinse îndată, după fâşiile de burnuz şi rămăşiţele de arme risipite ici şi colo, că se găsea chiar pe câmpul unde se dase lupta ale cărei detunături le auzise cu puţin mai înainte.

Şi, văzu în depărtare o cavalcadă care dispărea.

Examină terenul cu mai multă atenţie, fără a se coborî însă de pe cal şi se convinse încăodată că în locul acela Marius şi Jean Bart, care rămăseseră în urmă fuseseră atacaţi de o bandă foarte numeroasă.

Dar, nici un cadavru, nici un rănit.

Începu să strige, îngrijat, intrigat.

— Marius, Jean Bart!

Vocea sa răsună în tăcerea deşertului; nici un zgomot nu-i răspunse.

Ce să facă?

Să se ia după acea cavalcadă confuză care dispăruse în depărtare

ar fi fost o adevărată nebunie.

— Marius şi Jean Bart n-au fost ucişi căci le-ar fi lăsat cadavrele aici: sunt poate răniţi sau prizonieri; dervişii i-or li luat cu dânşii. Edith mi-a spus că trebuie să fie vreo sută. Ce să fac, singur în contra o sută? M-ar lua şi pe mine şi acesta pe care-l am în mână ar arăta celorlalţi locul unde a rămas copila singură şi s-ar întoarce s-o ia.

Pe de altă parte, dacă pentru un moment nu pot fi de nici un folos lui Marius şi lui Jean Bart, pot să rog pe Edith să mă conducă la locul, unde s-a dat lupta între englezi şi dervişi; poate că mai găsesc în viaţă vreun englez, sau vreunul din soldaţii egipteni.

Am putea forma o mică trupă care, împreună cu purtătorii – trei zeci şi unu de oameni împreună cu Zomba, voinici şi bine înarmaţi – m-ar ajuta să eliberez pe Marius şi pe Jean Bart.

Luând această hotărâre, Raimondo se simţi mai calm, deşi simţea strângându-i-se inima; soarta tovarăşilor săi îl îngrijea îngrozitor.

Cunoştea din auzite cruzimea dervişilor care nu numai că omoară pe prizonierii lor, dar uneori îi torturează zile întregi.

Şi imediat fu năpădit de altă grijă.

— Numai să nu fi trecut dervişii pe lângă Zomba! Să nu le fi descoperit refugiul! Sunt numeroşi şi călări pe când negrii mei sunt numai treizeci şi pe jos.

Şi îngrijorarea îi sporea.

Dar, ştia că atunci când inima şi spiritul sufere cel mai bun remediu e acţiunea. Nu mai stete la gânduri.

Prin gesturi făcu pe derviş să înţeleagă că trebuia să se întoarcă la fata pe care o lăsase singură în mijlocul pustiului.

Încruntând sprâncenele, arabul avu la început aerul că nu vrea să se supuie ba chiar că vrea să îndrepte calul spre misterioasa cavalcadă.

Dar Raimondo, cu aerul ameninţător îi apăsă *browningul* pe tâmplă şi ridicând palma stângă în aer cu degetele deschise începu să le aplece încet unul după altul.

Aceasta mimică era destul de semnificativă şi arabul înţelese că atunci când cele cinci degete vor fi toate aplecate un glonţ va trece din *browning* în crierul lui.

Fără îndoială mai trăgea nădejde să scape, căci se supuse imediat şi cu o uşoară presiune a genunchilor făcu pe cal să se întoarcă pe drumul pe care venise.

După câteva minute, împingând pe prizonier care se rostogoli la pământ, Raimondo sări de pe şea şi continuând să ameninţe pe beduin cu arma zise lui Edith:

— Domnişoară, camarazii mei au fost probabil făcuţi prizonieri de dervişi.

Tânăra fată scoase o exclamaţie de dureroasă surprindere.

Dar, Raimondo, care se gândea la pierderea de timp îi comunică numaidecât intenţia sa la care ea aderă cu o nouă expresie de recunoştinţă.

— Urcaţi-vă pe cal, îi zise el; dervişul îl va lua de frâu î-l va conduce spre Nil. Eu voi urma pe jos pe arab cu revolverul în mână şi va merge aşa cum trebuie.

Planul era foarte cuminţesc şi Edith nu făcu nici o obiecţie.

Sprintenă, dovedind că era familiarizată cu sportul ecustru sări pe şea.

— Daţi ordinele necesare acestui bandit, zise Raimondo.

Ea repetă arabului în englezeşte instrucţiunile cercetaşului.

— Yes! răspunse arabul.

Dar arătă mâinile legate,

— E drept! zise Raimondo.

Cu o lovitură de pumnal liberă mâinile omului, dar în acelaş timp ţinea arma îndreptată asupra sa.

Dervişul n-avea încotro, trebuia să se supuie.

Şi porniră la drum.

Lucru curios, abia atunci Raimondo începu să simtă iarăşi chinurile foamei, setei şi oboselei, care erau să-l doboare înainte de a întâlni pe Edith.

— Stop! strigă el.

Edith mirată se întoarse, pe când arabul oprea calul.

Raimondo îi spuse atunci cu glasul slăbit:

— Domnişoară, de la răsăritul soarelui n-am băut şi n-am mâncat nimic: văd atârnat de şeaua calului un burduf care trebuie să fie plin cu apă şi în partea dinapoi e o traista în care trebuie să aibă proviziile, care formează de obicei hrana dervişilor: făină, banane şi curmale.

Permiteţi să ne oprim cinci minute ca să-mi repar foirile.

— Oh! exclamă Edith cu voce compătimitoare, şi eu care nu mă gândisem.

— Dar dv. aţi mâncat de azi dimineaţă?

— Da, da! Brigandul ăsta mi-a dat banane şi curmale.

— Foarte bine.

Şi cu mâna tremurând, acum din cauză foamei a setei şi oboselii dezlegă burduful şi traista aşezându-se pe pământ; începu să mănânce şi să bea. Fără să slăbească însă din ochi pe derviş, asupra căruia îndrepta mereu revolverul, care-l ţinea în mâna dreaptă.

Oricât de frugal fu prânzul, Raimondo avu senzaţia că nu mâncase în viaţă altul mai bun.

Apa i se păru o licoare divină, se simţea renăscând pe măsură ce apa, răcită de răcoarea nopţii, îi curgea pe gât stingând flacăra care-i ardea în tot corpul.

Oferi de băut şi lui Edith, care acceptă şi cu acea generozitate care

îi era firească întinse burduful şi dervişului.

Acesta avu o privire de uimire şi bău cu lungi sorbituri apoi el însuşi ca şi când ar fi fost sensibil la generozitatea tânărului, legă burduful şi proviziile de şea, apucă iar frâul şi porni.

Cu *browning*-ul în mână, neîncrezându-se în gentileţea neaşteptată a inamicului, Raimondo rămase în urma lui ţinându-se cu mâna stângă de scara în care se rezema piciorul lui Edith.

Şi timp de mai multe ore câteşi trei înaintară sub lumina strălucitoare a lunei, îndreptându-se mereu spre Nil.

Dar, pe când mergeau, Raimondo se întreba cu teamă dureroasă:

— Marius şi Raimondo sunt oare încă vii?

Şi tânăra fată care-l privea adesea vedea acea îngrijorare pe chipul bărbătesc al salvatorului şi se gândea atât eroicii cercetaşi dispăruţi cât şi la unchiul şi mătuşa sa.

CAPITOLUL VI
Prizonieri

Presupunerile pesimiste ale lui Raimondo asupra lui Marius şi Jean Bart şi asupra lui Zomba şi a oamenilor săi era cu mult mai prejos de cât realitatea.

Iată ce se întâmplase:

Toată banda dervişilor, său mai bine zis acei, care supravieţuiseră după lupta din dimineaţa aceea şi care erau exact în număr de nouăzeci şi şapte urma de la o mare distanţă pe dervişul care răpise pe miss Edith.

Acesta era şeful lor.

Şi primii pe care-i întâlni în cale banda fură Zomba oamenii lui, care se instalaseră într-o tabără provizorie conjurată de un dig de nisip construit în mare grabă.

O ceată de negri era o întâlnire foarte preţioasă pentru dervişi, de oarece sclavia există la ei ca şi în timpurile antice şi nu puteau pierde ocazia ce li se prezenta de a captura câţiva prizonieri, lucru ce li se întâmpla foarte rar acum de când cu lupta pe care o duceau toate naţiunile europene în Africa împotriva comerţului cu sclavi.

Într-o clipă banda dervişilor înconjură tabăra lui Zomba şi o ataca cu acea furie pe care acei arabi fanatici o pun în toate acţiunile lor războinice.

Zomba şi oamenii săi rezistară cât putură mai mult, doborâră vreo cincisprezece dintre asediatori, dar caii năpustindu-se asupra fragilelor întărituri de nisip, pătrunseră în tabără de toate părţile.

Dervişii se coborâră de pe cai şi în mijlocul dezordinei a zăpăcelii generale Zomba şi cincisprezece negri fură capturaţi vii şi sănătoşi, pe când ceilalţi fură ucişi în luptă.

Apoi o scurtă deliberare avu loc între dervişi pe care această ultimă luptă îi redusese la şaptezeci şi opt.

Se împărţiră în două companii. Una de zece oameni, care rămase ca să păzească pe prizonieri şi bagajele – ce constituiau o pradă importantă şi preţioasă – şi ca să îngroape morţii, spre a porni apoi spre sud-est.

Cealaltă de şaizeci de membri porni în galopul cailor pe urmele şefului care răpise pe Edith, adică în direcţia oraşului musulman Beni-Congul, care era unul din principalele refugii ale acestor fanatici.

Şi această a doua companie căzu, puţin după apusul soarelui în spatele lui Marius şi al lui Jean Bart, care, istoviţi târau cu greutate în urma lui Raimondo, care, mai energic, o luase înainte.

Distanţa care-i despărţea fusese mărită şi de faptul că timp de câteva minute Raimondo fusese dus departe de calul beduinului.

Văzând apărând în bătaia lunii acea cavalcadă de burnuzuri albe care-i înconjură într-o clipă, cei doi tineri presimţiră că aveau de a face cu bandiţii deşertului, scilluckii sau dervişii despre care vorbiseră.

Nici nu se puteau gândi să fugă; singura resursă era de a lupta şi – inamicii fiind de treizeci de ori mai numeroşi ca ei – de a se lăsa să fie ucişi ca să nu cadă prizonieri şi să fie torturaţi.

— De data asta, zise Marius cu glas slab, nu mai scăpăm.

— Pe Sfânta Fecioară! E ultima noastră oră, Marius!

— Poţi spune ultimele noastre minute, dragul meu! căci îţi închipui ca indivizii ăştia ne-ar lăsa să tragem încă tip de o oră… Căci în cazul ăsta n-ar mai rămâne nici unul.

Cei doi tineri se priviră; o licărire de duioşie luci în privirile lor, care exprimau o imensă tristeţe, gândindu-se la părinţi, la Raimondo, care fără îndoială avea să fie ucis ca şi ei… Şi, pe când dervişii, galopând, strângeau în jurul lor un cerc de nepătruns, se aruncară unul în braţele celuilalt, îmbrăţişându-se cu ardoare,

— Adio, Jean Bart zise Marius.

— Adio, Marius.

Apoi, având acelaş gând îşi întoarseră spatele; după ce îngenunchează stând lipiţi spate-n spate, apucară carabinele, ochiră şi începură să tragă.

Dac-ar fi fost de trei sau patru ori mai numeroşi desigur că dervişii i-ar fi masacrat, dar nefiind decât doi împotriva a şaptezeci şi opt, nu puteau face să dureze apărare atât de mult încât să decidă pe asediatori la un atac armat

Dervişii se repeziră toţi deodată şi vreo treizeci dintre e sărind de pe cai înaintară spre cei doi cercetaşi.

Abia trăseseră de patru sau cinci ori şi fură înhăţat legaţi şi aruncaţi în crupa câte unui cal.

Vii şi sănătoşi, fără cea mai mică rană, dar istoviţi de oboseală, de foame, de sete şi de disperare avură doar impresia că erau luaţi de un uragan.

Totuşi, bandiţii nu deteră de al treilea cercetaş.

Ceea ce salvă pe Raimondo în acel moment fu mersul calului condus de dervişul prizonier.

Într-adevăr, în loc de a se întoarce pe drumul pe care venise, ceea ce l-ar fi adus în mod fatal în mijlocul cetei alor săi, şeful – poate fără intenţie, sau printr-o ciudată viclenie – ocoli cu calul o dună pe care înainte o trecuse. Şi tocmai în timpul acelui ocol, pe când ei treceau pe o parte, grosul companiei trecea de cealaltă îndreptându-se spre Ben Gongul unde presupuneau că se dusese şeful lor.

Şi astfel se făcu că Raimondo, sosind la locul unde cu puţin mai

înainte se apăraseră cu bravura camarazii săi, văzuse acea cavalcadă dispărând spre sud-vest.

Dervişii din pricina unei diferenţe de unul sau două minute nu se întâlniseră cu şeful lor şi aceasta salvă pe Raimondo.

În timpul acesta Marius şi Jean Bart erau târâţi din ce în ce mai departe.

Abia a doua zi, la opt seara, adică după douăzeci şi patru de ore de galop, întrerupt din trei în trei ore de scurte popasuri, banda dervişilor cu prizonierii albi sosi la Ben Congul.

Aceştia doi se simţeau fiziceşte mult mai bine deşi extrem de obosiţi. În timpul popasurilor arabii le daseră mănânce în abundenţă.

Dar, nu văzură nimic din oraşul arab în care intrară, căci fură închişi într-una din primele case ce se găseau drumul bandei.

Era o încăpere mare, goală, cu pereţii văruiţi, în care lumina intra prin nişte ferestre înalte şi înguste prevăzute cu enorme bare de fier.

Şi dincolo de ele nu văzură de cât stelele cerului. Reflexiile pe care le făcură atunci erau foarte triste, dar, din fericire, nu dormiseră de douăzeci şi patru de ore şi oboseala îi făcu să nu poată examina cu claritate dezastruoasa lor situaţie.

În mod confuz cu o durere, care le storcea lacrimi, se gândeau la Raimondo când somnul îi cuprinse pe patul de scânduri, rece şi tare pe care îi azvârliseră cu mâinile şi picioarele legate.

Dormiră un somn greu şi fără vise, asemenea morţii.

Şi a doua zi, deşteptaţi de mai multe bătăi pe umeri, avură impresia că nu dormiseră de cât câteva minute. O voce guturală vorbi într-o limbă pe care n-o pricepură. Deschizând ochii văzură în faţa lor un arab cu burnuz alb şi turban roşu.

Nu înţeleseră cuvintele, dar ghiciră sensul gesturilor furioase.

Hotărâţi să se supuie, căci orice împotrivire, în cazul lor, n-ar fi făcut de cât să-l agraveze, se ridicară şi ieşiră urmând degetul întins al paznicului.

Dar, când trecură pragul uşii, fură orbiţi de lumina puternică.

Erau în marginea unei pieţe mari, în fundul căreia se înălţa o moschee de majolică verde, ce strălucea la soare.

Şi piaţa avea o strălucire veselă şi orbitoare.

Două culori numai: alb şi roşu; albul terenului şi al îmbrăcăminţii multor oameni care se înşirau în jurul pieţei şi roşul turbanelor lor.

Avură doar o viziune rapidă, ca o străfulgerare. Fură nevoiţi să închidă ochii şi să-i deschidă încetul cu încetul ca să se înveţe cu excesiva strălucire a soarelui, care era deja sus pe cer.

Şi Jean Bart fu primul care vorbi:

— Ei bine, Marius; e cel puţin ora unsprezece de dimineaţă. Erau orele opt ieri seară când ne-au închis; am dormit mult!

— Ce spui! Ştii, că mă simt însă, mult mai bine! Dar pe Raimondo

nu-l vezi?

— Şi eu am avut acelaş gând; îl caut dar nu-l văd. Dar, ia uită-te colo, la stânga!

Marius întoarse capul în direcţia indicată şi văzu ca şi Jean Bart pe Zomba şi cincisprezece negri goi, îngenuchiaţi la câţiva paşi de un grup de dervişi înarmaţi cu săbii lungi şi curbate ale căror lame luceau la soare.

Dar, cei doi cercetaşi n-avură timpul să schimbe între el reflexiile sugerate de neaşteptatul spectacol.

Un arab îi apucă de umeri împingându-i spre Zomba şi negri. Străbătură astfel toată piaţa, pe când se înălţa un concert sălbatic de instrumente invizibile, acoperit uneori de vociferările furioase ale dervişilor aliniaţi, în picioare sau şezând, în jurul imensei pieţe.

Marius şi Jean Bart ajunseră la doi paşi de oamenii lor,

— Zomba, strigă Marius, ştii ce s-a făcut Raimondo?

— Nu stăpâne.

— Ce vor face cu noi? murmură Jean Bart.

Această întrebare primi aproape în aceeaşi clipă un răspuns înspăimântător.

Împinşi cu brutalitate de dervişii care îi conduceau, Marius şi Jean Bart fură aşezaţi puţin mai înapoia negrilor îngenuchiaţi şi văzură – fără să înţeleagă tocmai bine cele ce se petreceau, simţind senzaţia unei negrăite orori – văzură acest spectacol înspăimântător.

Unul dintre dervişii înarmaţi cu iatagane, înaintă cu pas cadenţat şi se postă în dreapta primului negru, îngenunchiat în stânga şirului.

Şi deodată, fără vreun semnal, fără un gest. Fără un cuvânt, ridică cu amândouă mâinile iataganul şi-l lăsă să cadă cu un „han” produs de sforţare.

Şi capul nenorocitului se rostogoli pe pământ, pe când corpul se prăbuşea şi două şiroaie de sânge începură să curgă răspândindu-se.

Un strigăt de oroare ieşi de pe buzele lui Marius şi ale lui Jean Bart.

Un al doilea derviş ieşi din rânduri şi se postă lângă al doilea negru îngenunchiat şi ridică iataganul, dar rămase cu el în aer…

O clamoare imensă se înălţă spre cer şi se văzu trecând cu un salt peste dervişii care şedeau la pământ, un cal şi o cămilă, străbătând piaţa în fugă.

Pe cal era cercetaşul Raimondo Balsan. Pe cămila se ridica aproape în picioare un derviş cu burnuz alb şi turbanul roşu!

CAPITOLUL VII
Cuvântul unui şef

Exact, trei zile şi trei nopţi înaintea acestei scene tragice şi misterioase, un cal pe care călărea o tânără fată, condus de un arab şi urmat de un tânăr înarmat cu un *browning*, sosea la trei sute kilometri de Beni-Congul pe malul Nilului alb.

Calul şi conducătorii lui se opriră. Şi tânăra fata, după ce observă împrejurimile în dreapta şi-n stânga, zise cu voce tremurătoare:

— Recunosc locui. Lupta s-a dat ceva mai la sud…

Şi, gemând:

— Sărmanul meu unchi, biata mea mătuşă, în ce stare îi voi găsi?

Porniră în susul Nilului şi abia după o oră ajunseră în locul căutat.

Ce spectacol lamentabil!

Raimondo spre a împiedica pe prizonier de a fugi, îi legă picioarele şi mâinile, culcându-l la pământ, iar miss Edith cu ochii plini de lacrimi şi mâinile tremurătoare mergea printre cadavrele mutilate, care zăceau în jur, căutând cu disperare.

Ici şi colo zăceau cămile spintecate şi cu gâtul tăiat de iatagan.

Şi, printr-un ciudat contrast, alte cămile, în picioare, nu îngenunchiate, încercau să pască iarba rară.

Raimondo ajunse pe tânăra fată.

— Domnişoară, întrebă el, unde sunt?

Dar se întrerupse.

Tânăra fată, căzută în genuchi plângea cu suspine şi apucând cu amândouă mâinile un cap palid eu părul alb, îl sărută cu pietate pe frunte zicând:

— Unchiule! Scumpul meu unchi!

Lăsă să cadă capul lordului Glay şi se aplecă asupra corpului unei femei, întinse alături.

Era lady Glay.

Lăsând pe sărmana copilă în voia unei dureri atât de fireşti, Raimondo parcurse repede câmpul de luptă spre a vedea dacă nu mai erau răniţi cărora să le dea ajutor.

Edith îi enumărase pe diferiţii membrii ai caravanei.

După o scurtă investigaţie, cercetaşul putu întocmi lista morţilor.

Erau: locotenentul Felton, întregul echipaj al vaporul, patru trăgători egipteni în afară de lordul Glay şi soţia acestuia.

— Deci, conchise Raimondo, doctorul, sergentul şi şase trăgători sunt vii, afară numai dacă, fiind răniţi nu s-or fi târât afară de aici şi or îi murit ceva mai departe. Sau poate au fost luaţi prizonieri.

Privi pe miss Edith, o văzu cufundată în rugăciune şi se târî să caute singur pe supravieţuitori, sau cel puţin indicii despre ceea ce li se întâmplase.

Nu-i trebui mult ca să descopere urme de paşi şi de sânge. Acestea se depărtau în linie dreaptă de câmpul de bătaie mergând spre malul fluviului.

Urmând de-a lungul malului, ocoli o mică plajă de nisip lungă şi îngustă, un fel de excrescenţă stâncoasă, care înainta deasupra apei şi, scoţând o exclamaţie, începu să alerge După câţiva paşi îngenuchiă lângă un om, care şedea jos şi în care – după portretul pe care i-l descrisese Edith – recunoscu imediat pe doctorul Martin.

— Oh! Un cercetaş italian aici exclamă doctorul. Uni din cei trei eroici băieţi!…

Raimondo îi explică în câteva cuvinte împrejurările care-l duseseră pe câmpul de luptă.

— Edith salvată! Nu spun că asta mă consolează de moartea lordului şi a soţiei sale, dar oricum, aceasta îmi mai micşorează durerea. Edith în definitiv, merită mai mult decât alţii să fie salvată, căci e tânără şi logodită. Ajută-mă te rog să mă ridic.

— Sunteţi rănit? întrebă Raimondo.

— Da, o tăietură la piciorul stâng. M-am legat cum am putut cu o fâşie din cămaşa mea pe care am udat-o în apa Nilului; căci briganzii aceia, crezându-mă mort, mi-au furat caseta cu medicamente. Dar se vede că apa Nilului e antiseptică şi vindecă; voi face în privinţa asta o comunicare la Academia de ştiinţe, care va face oarecare senzaţie.

— Dar ceilalţi? Sunteţi singurul supravieţuitor? N-am găsit pe câmpul de luptă nici pe sergent nici pe cei şase trăgători care lipsesc.

— Dragă băiete, vei găsi pe sergent şi pe cei şase trăgători, unii sănătoşi şi alţii răniţi, prin tufişurile de colo, de cealaltă parte a acestei stânci; veneam şi eu dintr-acolo când m-ai văzut. Crezuţi morţi de dervişi, după dispariţia acestora am putut, sprijinindu-ne unii pe alţii, să ajungem până malul fluviului şi de-atunci ne îngrijim, ne spălăm rănile şi care soarele le închide încetul cu încetul într-un mod cu adevărat miraculos… şi revenim la viaţă. Ce e drept, ne lipseşte hrana; briganzii aceia ne-au luat tot şi am fost nevoiţi ne hrănim cu rădăcini şi cu câţiva peşti pe care sergentul Adams i-a pescuit din Nil, întrebuinţând o undiţă, făcu dintr-o sforicică şi un ac de siguranţă! Îl aveam din întâmplare la reverul hainei.

La zgomotul paşilor cercetaşului şi ai doctorului care se târa destul de uşor rezemându-se de braţul lui Raimondo, Edith se ridică şi cu ochii plini de lacrimi alergă înaintea bătrânului prieten.

E uşor de închipuit cum fu întrevederea dintre bătrân tânăra fată; Raimondo se duse după trăgători. O oră mai târziu mica trupă era formată; opt oameni, mai mult sau mai puţin răniţi, dar încă în stare

să umble şi sa se bată, cercetaşul, Edith şi dervişul.

Edith, Raimondo, Adams şi doctorul, după ce ţinură un consiliu, hotărâră să îngroape pe victimele luptei; dar cadavrele celor doi nobili soţi, înfăşurate în pânza corturilor, aveau să fie îngropate separat, într-un loc uşor de recunoscut şi peste câteva zile, cu ajutorul locotenentului Cecil Glay vor veni să le dezgroape, să le puie în coşciuge spre a le expedia la Kartum, de unde Edith avea să le transporte în Anglia spre a le îngropa în cavoul familiei.

Dar pentru acele pregătiri funebre trebuiau mai multe ore; şi Raimondo se gândea la Marius şi la Jean Bart, destul de îngrijat de soarta lor, când văzu pe sergent convorbind cu Hadji Mahomed.

Adams văzând pe Raimondo că-l priveşte, îi făcu semn să se apropie. Doctorul se apropia şi el şi Adams le spuse:

— Scuzaţi, d-le doctor, dar domnul – şi arătă pe Raimondo – e cercetaş italian?

— Da.

— Şi poate – dacă am înţeles bine unele cuvinte ca le-aţi schimbat împreună – e unul din faimoşii cercetaşi care au trecut cu aeroplanul Oceanul Atlantic?

— Tocmai.

— Atunci, aşteptaţi.

Şi, gesticulând eu însufleţire începu iar să discute în limba arabă cu interlocutorul său. Toţi se apropiaseră.

Până şi Edith, veni să asculte, sau mai bine zis să privească, nespus de mirată.

Mirarea era provocată de atitudinea celor doi interlocutori, care discutau din ce în ce mai aprins neluându-şi ochii de la Raimondo.

Şi, iată dialogul pe care Adams îl traduse mai târziu: Hadji Mahomed fusese primul care întrebase:

— Cine e băiatul acela, acel copil, care a putut, singur, mă învingă pe mine, temutul cap al dervişilor de la sud care pare că ordonă tuturor cu atâta siguranţă şi cu atâta sânge rece?

— Nu ştiu precis; dar văd că poartă uniforma cercetaşilor italieni.

— A cercetaşilor italieni? Ştiu destul de bine englezeşte şi am auzit pe compatrioţii tăi vorbind prin cafenelele din Cairo şi din Kartum, există trei băieţi, din categoria acelor cercetaşi despre ce se vorbeşti, care au făcut o ispravă, pe care nu-mi vine cred.

— Care ispravă?

— Acolo, în Occident, se zice că există o mare imensă, pe care cele mai mari năvi întrebuinţează o săptămâna ca s-o străbată. Ei bine, am auzit prin acele cafenele, că cei trei tineri au plecat din continentul european şi au ajuns pe continentul american, zburând peste această mare cu una din acele păsări mecanice, inventate de oamenii albi.

— Şi e perfect adevărat.

— Dar, pe Alah! E cu putinţă ca trei băieţi să fi făcut aceea ce n-au putut să facă, înaintea lor, alţi oameni maturi?

— Da, e adevărat.

În acel punct, sergentul întreabă pe doctor cu privire la Raimondo şi reluă apoi dialogul cu arabul.

— Da! Acest cercetaş unul din acei trei eroi

— Dar ceilalţi unde sunt?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ghicesc

— Cum asta?

— Da. Dervişii mei, urmându-mă în direcţia lui Beni Congul au întâlnit desigur pe ceilalţi doi tovarăşi pe care i-au zărit în mijlocul pustiului alături de dânsul. După acea apariţie acesta avu nemaipomenita îndrăzneală, deşi era istovit de oboseală, de foame şi de sete, să sară în crupa calului meu şi să mă aducă în stare să în mă mai pot împotrivi ordinelor lui. Apoi cu puşca aceia scurtă mă ţinu în respect, aşa încât fui nevoit, eu, un mare şef, să mă las să fiu legat; şi de-atunci sunt prizonierul lui. Totuşi, a fost generos. Mi-a dat să mănânc, să beau, tratându-mă chiar cu un fel de respect, ceea ce m-a uimit ci totul. Ce fel e oare făcut sufletul acestor europeni, care într-un război în care au suferit şi au riscat să moară – ştiind foarte bine că noi nu i-am fi cruţat – pot fi generoşi cu un prizonier de felul meu?

— Aşa e caracterul lor; cercetaşii mai ales, primesc o educaţie specială, ale cărei principii mai importante sunt onoarea şi generozitatea. Nu trebuie deci să te mire mărinimia acestuia. Dar, spuneai că presupui că prietenii săi au fost luaţi de dervişii tăi. În cazul acesta au fost ucişi de ferocii tăi supuşi?

— Nu, căci le-am fi găsit cadavrele.

— Atunci i-or fi dus la Beni-Congul?

— Desigur.

— Ei bine, dacă admiraţia pe care o exprimai mai adineaori cu privire la acest tânăr nu e o fanfaronadă ipocrită, ştii ce ar trebui să faci?

— Ce lucru?

— Să pleci singur cu Raimondo – aşa se numeşte acest cercetaş – spre Beni Congul; s-ajungi acolo mai înainte ca ai tăi să fi ucis pe camarazii lui şi să le redai libertatea, în schimbul libertăţii tale.

— Şi, voi, ce veţi face în timpul ăsta?

— Tovarăşii tăi nu ne-au furat toate; cămilele care se risipiseră şi s-au întors după luptă; avem deci destule pentru noi şi pentru domnişoara. În câteva etape ele ne vor duce până la Fascioda; şi sper că Dumnezeu ne va proteja, ferindu-ne să mai întâlnim în cale semeni de ai tăi.

Hadji Mahomed nu răspunse îndată. Privi îndelung pe Balsan.

Şi cu cât se uita mai mult la el, ochii şefului arab luau o expresie de blândeţe şi de admiraţie. Uneori încrunta sprâncenele şi aspectul turburat al chipului său în acele momente, trăda lupta lăuntrică.

Apoi păru că figura lui se înseninează şi întorcându-se spre sergent îi zise:

— Propunerea ta e înţeleaptă şi o primesc. Dar tânărul războinic va primi schimbul pe care-l propui tu?

— Cred că da, căci nu doreşte altceva de cât să-şi regăsească tovarăşii sănătoşi.

— Întreabă-l.

— Asta şi voiam să iac.

Şi Adams zise, în englezeşte, doctorului:

— Domnule doctor, şeful dervişilor, cuprins de admiraţie pentru acel care l-a învins propune să redea libertatea celor doi camarazi ai domnului Raimondo capturaţi de dervişi şi duşi în oraşul Beni-Congul, în schimbul libertăţii sale.

Doctorul traduse, cu bucurie, aceste cuvinte lui Raimondo, care scoase un strigăt:

— Doamne! Va să zică şeful presupune că Marius şi Jean Bart n-au fost ucişi de dervişi?

— Pare sigur de asta, zise doctorul.

— Spuneţi-i că primesc cu entuziasm. Să plecăm numai decât!

Doctorul transmise răspunsul sergentului, care-l comunică arabului. Acesta, în semn de sinceritate, întinse lui Raimondo amândouă mâinile legate, cu un gest nobil, mândru şi în acelaş timp binevoitor.

Cercetaşul, scoţând pumnalul, tăie sforile care legaseră mâinile dervişului.

Atunci Hadji Mahomed întinse mâna dreaptă deschisă lui Raimondo care puse într-însa pe a sa. Schimbară o viguroasă strângere de mână, care pecetlui pactul lor solemn.

Dar, Raimondo, care nu avea nici un pic de egoism în suflet, se gândi imediat la Edith.

— Cum? zise el doctorului. Nu v-aţi gândit decât la mine şi la prietenii mei? Dar îmi pare că mai e o chestiune tot atât de importantă. Aceea a dv., a lui miss Edith, a sergentului şi a acestor sărmani trăgători. Dacă şeful, care pentru un moment serveşte de garanţie, pleacă cu mine spre Beni-Congul, *ce* vă faceţi dv. expuşi din nou la primejdiile deşertului?

Doctorul întrebă pe Adams, care răspunse că vor pleca toţi spre Fascioda.

Raimondo, auzindu-l exclamă:

— Foarte bine. Mă gândeam şi eu la asta. Dar, ne trebuie o garanţie.

Deodată se bătu pe frunte şi arătă cu degetul un inel de oţel pe

care erau săpate litere arabe şi pe care şeful derviş îl purta la mâna stângă.

— După câte am citit prin povestirile de călătorii despre dervişi, acest inel e semnul suveranităţi printre arabii deşertului. Spuneţi deci sergentului să-i comunice că pretind, în semn de înţelegere ca Hadji Mahomed să încredinţeze acest inel lui miss Edith şi dacă pe drum veţi întâlni dervişi sau chiar scilluchi nu veţi avea decât să arătaţi inelul spre a fi la adăpost de orice pericol. Faceţi pe arab să creadă că dacă consimte să jure pe Alah, inelul va fi un talisman pentru miss Edith.

După un schimb de cuvinte cu doctorul şi sergentul, şeful dervişilor scoase inelul şi închinându-se în faţa fetei i-l oferi.

Tânăra fată care auzise dialogul lui Raimondo cu doctorul, înţelese că şeful primea şi, într-un elan de recunoştinţa apucă mâinile tânărului şi i le strânse cu putere, după moda englezească.

Atunci şeful se drapă maiestos în burnuzul său şi avu aerul că aşteaptă ordinele lui Raimondo.

Fanatismul său fusese învins de generozitatea lui Raimondo. Surprins că acesta se purtase atât de bine cu dânsul şi cuprins de admiraţie în faţa bravurii şi a tinereţii cercetaşului, Hadji Mahomed nu ezită să-şi dea cuvântul de şef că dacă sosesc la timp la Beni Congul toţi prizonierii vor fi puşi în libertate împreună cu Marius şi Jean Bart.

Îşi dete şi cuvântul că Raimondo putea să-l întovărăşească la Beni Congul fără să se teamă de ceva.

— Tânărul erou italian, zise el, va fi sub apărarea ospitalităţii mahomedane. Aceste cuvinte erau cea mai bună garanţie.

Hotărâră deci să plece imediat amândoi. Raimondo pe calul arab şi dervişul pe o cămilă din caravana engleză.

Dar când tontul fu bine stabilit, Edith se întoarse spre Raimondo zicându-i:

— Beni Congul e, mi se pare, în direcţia Abisiniei?

— Da!

— Atunci, ducându-vă acolo vă apropiaţi de ţinta actualei dv. călătorii?

— Exact.

— A veţi intenţia să plecaţi imediat după ce veţi elibera pe camarazi dv., spre Addis Abeba?

— Desigur!

— Dar nu e cu putinţă.

— De ce nu?

— Fiindcă nu puteţi pleca în modul acesta; şi logodnicul meu şi cu mine nu vă putem lăsa să plecaţi astfel, fără sa vă dăm o dovadă de recunoştinţa noastră. Eu vă datorez viaţa. El vă datorează logodnica şi faptul că putem aduce ultimele omagii părinţilor săi. Credeţi că ar fi

mulţumit de mine dacă n-aşi reuşi să obţin de la dv. o promisiune?

— Care promisiune.

— Aceia de a veni la Fascioda cu prietenii dv. îndată ce veţi pleca din Beni-Congul.

Raimondo surâse şi ezită.

Dar tânăra fată insistă, luându-i mâinile.

— Ba da! Ba da! Promiteţi-mi! Pentru dv. va fi o întârziere de trei patru zile, să zicem chiar o săptămână – ce vă pasă? Nu sunteţi grăbiţi. Pentru dv. e indiferent dacă sosiţi la Addis Abeba sau la Gibuti într-o zi s-au alta şi ne-aţi face atâta plăcere! Şi pentru Cecil în nenorocirea lui, ar fi o mare consolare să vă poată mulţumi în persoană şi să poată vorbi cu dv., de groaznica întâmplare.

Propunerea surâdea desigur lui Raimondo.

Înţelegea că nu se putea opri la Beni Congul ca să se odihnească, oricare ar fi fost generozitatea lui Hadji Mohamed.

Trebuiau apoi să-şi refacă escorta şi proviziile ceea ce era mult mai uşor la Fascioda, aşa că şi în dorinţa de a face plăcerea tinerei fete, Raimondo răspunse:

— Ei bine, ne-am înţeles, domnişoară, vă promit că de la Beni Congul vom veni la Fascioda,

Edith îl mulţumi cu efuziune.

Raimondo tremura de nerăbdare să plece, dar cum drumul până la Beni Congul avea să ţie cel puţin trei zile, fu nevoie să se pregătească câteva provizii şi să umple cu apă burduful. Aceasta dură încă un sfert de oră.

Dar, însfârşit după ce sărută mâna lui Edith, Raimondo sări pe calul lui Hadji Mohamed pe când acesta se urca pe o cămilă şi, salutaţi cu emoţie de toţi englezii, cercetaşul şi arabul porniră în galop spre Beni Congul.

Zi şi noapte galopară de-a lungul deşertului şi totuşi lui Raimondo i se părea că mergeau prea încet.

Deşi nu se înţelegea cu tovarăşul sau, după atitudinea acestuia tot timpul drumului, Raimondo înţelese că-şi făcuse un prieten.

În zorii celei de a treia zi, după acea cursă vertiginoasă când atât calul cât şi cămila nu mai puteau, se poticneau la fiecare pas şi erau gata să cadă dintr-o clipă într-alta, cercetaşul văzu înălţându-se pe cer turnul unui minaret, înconjurat de acele cuburi de ziduri care formează casele arabe. Şi auzi pe Hadji Mohamed zicând:

— Beni Congul!

— Înainte! Înainte! strigă Raimondo cu o exaltare, care-i răpea orice sânge rece.

Ca şi când ar fi împărtăşit nerăbdarea şi îngrijorarea călăreţilor lor calul şi cămila îşi adunară ultimele forţe şi cu un suprem avânt, năvălind pe strada principală a oraşului, printre dervişii care se

dădeau, speriaţi, la o parte, se prăbuşiră, extenuaţi, în piaţa tragică inundată de soare şi mânjită de sânge.

Raimondo zări imediat pe Marius şi pe Jean Bart ale căror uniforme verzui se distingeau clar pe fondul alb al dervişilor aliniaţi îndărătul lor.

Cu înfăţişarea mândră, cu figurile palide şi nepăsătoare, cu ochii strălucitori, ei stau drepţi cu mâinile legate pa piept şi capul sus.

Era un spectacol de o neasemuită frumuseţe, căruia capul negrului decapitat, sângele care înroşea solul, chipurile încruntate ale dervişilor, lamele sclipitoare ale iataganelor îi adăogau ceva atât de barbar în cât trezea groaza şi admiraţia în acelaş timp.

Totuşi la apariţia şefului iubit şi temut în acelaş timp, dervişii scoaseră un strigăt de uimire căci şi ei îl crezuseră ucis, după cum Marius şi Jean Bart îl crezuseră mort pe Raimondo.

O bucurie delirantă se răspândi pe toate figurile şi atmosfera pieţei se schimbă cu totul.

Raimondo, sărind de pe cal, alergă la prietenii săi şi câteşi trei se îmbrăţişară cu transport.

Lângă dânşii Zomba ridică la cer mâinile legate şi râdea cu un râs sonor pe când bunii lui ochi se umpleau de lacrimi.

În timpul acela, Hadji Mohamed cu fruntea încruntată, cu gestul şi vorba autoritară dădea ordine subalternilor săi. Doi din purtătorii de iatagane se repeziră la cei doi albi *şi* le tăiară legăturile şi toţi începură să scoată strigăte formidabile, în mijlocul cărora se distingea invocaţia sacră:

— *Alah inch Alah!*

După zece minute, liberi, cei trei cercetaşi împreună cu Zomba şi cei paisprezece negri, erau primiţi în două încăperi diferite din locuinţa şefului.

Pe când Zomba şi negrii erau serviţi de servitori, cei trei cercetaşi, şezând jos pe covoare, în faţa unui prânz copios, erau serviţi de şefii de bandă sub supravegherea directă a lui Hadji Mohamed.

După ce se ospătară avură onoarea unui spectacol extraordinar, o fantasia ce se desfăşura în piaţa moscheei, de pe care orice urmă de sânge fusese ştearsă.

Şi cum sclavi negri erau foarte mulţi la Beni Congul, Hadji Mohamed propuse lui Raimondo să-şi aleagă zece negri etiopieni în locul acelora din escorta sa, care fuseseră ucişi. Raimondo acceptă, în primul rând fiindcă avea nevoie de purtători spre a-şi continua călătoria până la Addis Abeba. În al doilea rând fiindcă intenţiona să redea acestor oameni libertatea îndată ce ar fi ajuns la Addis Abeba.

Abia a doua zi după acea zi memorabilă, cei trei cercetaşi plecară împreună cu escorta lor. Raimondo avu şi el un inel de oţel asemenea aceluia încredinţat de Hadji Mohamed lui Edith. Şi şeful dervişilor,

crud şi nemilos în alte împrejurări se purtă de data asta destul de generos.

Oferi fiecărui membru al expediţiei câte un cal a cărui frumuseţe era proporţionată după situaţia fiecăruia. Cei trei cercetaşi primiră trei splendizi armăsari cu coama şi coada lungă. Zomba avu şi el un cal frumos, iar negri avură parte de câte unul din acei cai, mici de statură dar voinici şi iuţi ca nişte cămile. Fiecare cal avea în crupă un sac cu provizii şi un burduf cu apă.

Astfel acea aventură în care cei trei cercetaşi fuseseră pe punctul de a-şi pierde viaţa se termină pentru ei cu un adevărat triumf.

CAPITOLUL VIII
Trăiască Italia

Distanţa de la Beni Congul la Fascioda era exact de trei sute patruzeci de kilometri, dar caravana de data asta, n-avea nici un motiv să se grăbească prea mult.

Merseră deci în mod normal, poposind noaptea ca de obicei. A treia zi se pomeniră în faţă cu o bandă de dervişi venind dinspre sud. Printre ei erau şi câţiva Scillucki gigantici înarmaţi cu lănci ascuţite. Deşi la început se arătară ostili, fu deajuns ca Raimondo, care se apropia de ei cu steagul alb al parlamentarului în vârful carabinei, să le arate inelul lui Hadji Mohamed şi atitudinea lor se schimbă deodată. La numele lui Hadji Mohamed rostit de Raimondo, toţi se închinară ducând mâna la frunte şi se depărtară apoi cu burnuzurile fâlfâind în vânt şi strigând:

— I*nch Alah! Inch Alah!*

Pe la patru după-amiază sosiră la Fascioda. Erau aşteptaţi. O salvă de puşcă trasă de sentinelele din posturile înaintate ale citadelei vesti sosirea lor. Fură primiţi de întreaga garnizoană în frunte cu Cecil Glay, care fusese avansat telegrafic la gradul de căpitan.

Primirea aceea avea să rămână veşnic în amintirea celor trei cercetaşi.

După o noapte de repaos, fură invitaţi la un dejun militar.

Toţi gradaţii erau la masa de onoare, iar la celelalte aliniate în jurul acesteia şedeau subofiţerii şi soldaţii.

Nu fu desigur un banchet prea vesel, căci doliul era încă în inima lui Cecil şi a lui Edith cu toată fericirea de a se vedea reuniţi. Dar, la desert, căpitanul Glay se sculă şi rosti în limba franceză o cuvântare în care vorbi cu însufleţire de bravura celor trei cercetaşi, de neasemuita lor generozitate, de nobleţea lor sufletească şi, în sfârşit, de acei exploratori italieni care împreună cu englezii au lucrat pentru întronarea civilizaţiei în regiunile locuite de populaţii aproape sălbatice.

El termină, asociind numele celor trei cercetaşi cu al celor mai iluştri dintre compatrioţii lor şi invitând pe toţi cei prezenţi să strige împreună cu dânsul: „Trăiască Italia”

Acele nobile cuvinte provocară o emoţie profundă atât la inimile celor trei tineri cât şi în acelea ale tuturor conmesenilor,

……………………………………………………………………………

După altă zi de repaos. Caravana celor trei cercetaşi porni spre sud-est, urcând cursul Nilului. Cecil Glay le dase un interpret pe sergentul

Adams, care la Gibuti trebuia să se îmbarce pentru Alexandria, unde avea s-aştepte sosirea lui miss Edith şi a escortei sale împreună cu coşciugele lui lord Glay şi lady Glay.

Mulţumită dispoziţiilor luate, mulţumită inelului lui Hadji Mohamed, care îi scutea de orice conflict cu dervişii, mulţumită apoi gradului de civilizaţie la care ajunsese Abisinia şi a faptului că de la Addis Abeba la Gibuti făceau călătoria pe calea ferată, cei trei cercetaşi considerau închis ciclul aventurilor lor în Africa Centrală, de oare ce partea care le mai rămânea până la îmbarcarea pentru Oceanul indian nu mai prezenta nici un pericol.

Şi pentru ca noua etapă care începea în călătoria lor în jurul lumii să fie mai originală, ei hotărâră să nu se îmbarce la Gibuti pe un vapor ci – deoarece erau bogaţi – să cumpere un vas cu pânze, brick sau goeletă, să angajeze un echipaj şi să pornească în voia vânturilor şi a tempestelor, decişi să guste sub toate formele senzaţiile pitoreşti ale navigaţie, cu pânze pe întinsul Oceanelor.

Pericolul produce un fel de beţie. Şi când l-ai învins de mal multe ori îţi pare că tot nu te-ai săturat şi că vei triumfa în totdeauna. Această convingere era caracteristica principală a mentalităţii actuale a celor trei cercetaşi.

Mulţumită acestei mentalităţi aveau să vadă lucruri şi să înfrunte unele peripeţii pe care nu le puteau oferi o călătorie pe un transatlantic şi un înconjur al lumii pe căi obişnuite.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 13:

GOELETA FATALĂ.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI